

Frančiškov prijatelj

1
2022

5

12

18

24

Sopotniki

UVODNIK.....	3	MOLITVENA NAVEZA	24
Sopotniki		Evangeljsko bratstvo	
BOŽJA BESEDA	4	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA	29
Hoditi z modrimi		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	31
OB IZVIRU	5	IZ FRANČIŠKOVH REVIJ.....	34
Gospod te je blagoslovil za vsak moj korak		Br. Joseph (Joe) Alessandro	
OB SVETEM PISMU	6	BRAT KAPUCIN.....	36
Opravljam svoje dolžnosti in bodimo zgled		Šola življenja v samostanu »Chiesa rossa«	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	7	MED UBOGIMI.....	38
Dober sopotnik skrajša tudi najdaljšo pot		Devasahayam Pillai	
TEMA: JOŽEF NAJPOKORNEJŠI	8	NOVI SVETNIKI.....	39
Blagor tistim, ki delajo za mir		Niti koraka več	
ZNAMENJE ČASA.....	11	KNJIGA	40
Eno z Bogom		FILM	41
INTERVJU Z ROKOM LIBHARTOM.....	12	Ne glej navzgor	
FO in FRAMA 2022		OBVESTILA.....	41
FO IN FRAMA.....	15	ALI VEŠ	42
Bog je imel pripravljen plan B		UJETO V OBJEKTIV	43
POKLICAL SI ME.....	18		
Dovška Baba (1891 m)			
MOZAIK.....	22		

Sopotniki

Verjetno vsi doživljamo, kako je včasih ista pot lahko kratka, včasih pa se neznosno vleče. Ko sem včasih sam v avtu se sprašujem ali se sploh kam premaknem, ker se mi že utečena pot zdi tako dolga. Človek je sam, razmišlja o tem in onem in se pogosto zapleta v svoj lastni krog, kjer vidi probleme. Ali pa jih naredi, da se potem spet lahko vrti v tem krogu.

Ko pa je ob meni sopotnik, pa mi on kaže drugačen pogled. Pogosto je lahko tudi moje ogledalo, ob katerem se ustavim, se pogledam in razmislim. Niso pa vsi sopotniki glasni. Z nekaterimi ljudmi se tako razumemo, da ni potrebno veliko besed. Nekaj malega in že vemo, kaj ima v mislih in kaj pričakuje od nas.

Včasih smo ena družčina hodili skupaj na morje. Malo prej kot ostali, ker smo želeli doživljati še mir in lepoto neokrnjene narave. Rekli smo, da gremo v Narnijo. In ta kraj je bil na Cresu. Sedanji minister za delo, Janez Cigler Kralj, je eden izmed teh Narnijcev. Pa še koga bi mogoče poznali... Študentje, nekateri že proti koncu, nekateri že čez. Pa dva ali trije duhovniki, ki smo se radi družili v Narniji. In živeli smo po »narnijsko« (beri: preprosto, kar se le da). Evharistija in molitev sta bili naši sopotniki vsak dan. In veliko pogovora ter stvari, ki se lahko dogajajo samo v Narniji.

Spominjam se, kako sva se razumela z Jožekom iz Koroške. Kakšen dan prej sva se

uštorila v Narniji. Hrana so bile miške, ki jih je spekla njegova mama. Za zajtrk, kosilo in večerjo. Samo spogledala sva se in že nama je bilo jasno, da imava oba v glavi, da greva na daljši tek. Ko sva prišla iz vode sva takoj vedela, da sledi obdobje tišine, ko bova vsak brala svojo knjigo in da čez nekaj časa preneha in si podeliva, kar sva prebrala. Človek najde takšno sorodno dušo, da ni potrebno niti dosti govoriti. Ko pa so prišli v Narnijo drugi sopotniki, pa je postalo že bolj kompleksno (kdaj in kaj bomo jedli, kakšen bo dan...). Seveda je to potrebno, vendar je tista preprostost še veliko lepša.

Ko doživljamo svet, v katerem smo se znašli, vidimo, kam pripelje mržnja, egoizem in napuh. Človek drugem več ne vidi sopotnika, brata in sestre, ampak sovražnika, na katerega se lahko meče celo bombe. Človek postane številka, ki se zamenja in tudi izbriše. Sprašujemo se, kako je to danes mogoče? Je mogoče tudi zato, ker smo iz svojega življenja izbrisali Boga, ki želi hoditi z nami in biti z nami na poti? Ga ne prepoznamo, kot ga nista prepoznala učenca na poti v Emavs?

Naj se nam vsaj sedaj odprejo oči, da bomo videli ljudi, ki so ob nas in nas potrebujejo. Da bi hodili skupaj z njimi in da bi vsaj nam lahko povedali svojo bolečino. Odprimo jim svoja srca, da bodo lahko delili z nami, kar nosijo v sebi. In s sopotnikom bo pot postala lažja in lepša.

Naj nam tudi ta številka Frančiškovega prijatelja pomaga, da bomo vedno imeli pravega sopotnika in da bomo zanj tudi hvaležni.

br. Vlado Kolenko

»Kdor hodi z modrimi, bo moder,
kdor se druži z norci, bo propadel.«

Prg 13,20

Hoditi z modrimi

Ko prebiramo Sveto pismo, večkrat najdemo primere neposrednega Božjega nagovora. Gospod nad vojskami uporabi tudi ta premi govor, posebno, ko gre za velike prelomnice odrešenjske zgodovine, v katerih nastopajo ljudje velikega formata, tipa Adam in Eva, Noe, Abram, Mojzes, razni preroki ter njih vajenci; Marijo, pa njeno žlahto in Jožefa tudi štejem zraven, čeprav se je Bog z njimi pogovarjal v oklepajih, torej, po posrednikih, pa do – seveda – Jezusa, ki je na veliko klepetal in razlagal, molil, se kregal in prerokal, tolažil, oznanjal in po njem podobno mnogi sveti in izvoljeni, med njimi Frančišek, brat in ne nazadnje, upam, da tudi do tebe, dragi Frančiškov in Frančiškova. Upam, da se tudi s teboj kdaj premo pogovarja, t.j., v prvi osebi ... hm, recimo, da bo množina bolj natančna, čeprav ga slišiva v ednini?! O, Sveta Trojica! Evo, ravno sem sem hotel priti. V Trojico! Resnici na ljubo nas vsi Božji nagovori (čeprav se izvajajo pogosto na samem in skrivnem in ena na ena) nikoli ne peljejo na samo, niti skrivno, no, ena na ena včasih, ampak na koncu vedno v občestvo. Vere se ne da živeti v ednini! Mi imamo milost, da jo lahko v dvoje, večina sveta pa samo v množini. Ampak tako in zato je vera. Da se deli, širi! Takrat raste in se krepi! Bog vedno nagovarja v občestvo, kliče v Cerkev, po dva in dva! Ko gre za življenje – resnično, pravo življenje – ga nikoli ne moreš živeti sam! Ker je preveliko, da bi ga sam speljal, in ker v to pravo življenje vedno paše ljubezen, ta pa nikoli ni v ednini.

Tudi Frančišek sam, kolikor je bil čudak in v resnici samotar, ne bi bil pol toliko, če ne bi sprejel bratov. Šele takrat je postal brat

Frančišek, tak kot je nagovoril tudi naju, da se pozna. Kot je bil Adam šele po Evi spoznan po Božji podobi ustvarjen, nič prej. Kot Abraham, brez Sare ne bi videl potomstva... itn.

Če si torej tudi ti kdaj slišal ta glas v tišini svojega srca, pa si se prepričal, da to ni moglo priti iz tvojega namišljenega vrta... no, potem si tudi ti del velikega načrta, človek velikega formata; od Adama naprej, Bog ni nehal klicati in nagovarjati, kogar si je sam izbral. Ker je Trojica, ker je sam v množini in noče biti sam. Je On, ki ljubi, Tisti, ki je ljubljen in Oni, ki je ljubezen sama!

Bog ni samotar! Sopotnik je že sam v sebi, želi pa biti tudi tvoj, kolikor mu pustiš. Kdor hodi z Njim, bo v Njem, bo kakor On, ljubil kakor On.

br. Luka Modic

Gospod te je blagoslovil za vsak moj korak (1 Mz 30, 30)

Sopotnik je oseba, ki ima nekaj skupnega na isti poti kot jaz. Lahko vzamem to dobesedno, ko s to osebo hodiva po isti poti, skupaj. Imava morda celo skupen cilj, lahko pa le del poti. Kot se je npr. Tobiji pridružil na njegovi odpravi angel Rafael in ga spremljal skozi vse preizkušnje. Je hodil z njim in je »hodil« z njim. Dober sopotnik, ki ga ima pravzaprav vsakdo izmed nas – svojega angela varuha. Ne da bi hudo napenjala svoje možgane, lahko rečem, da imava z angelom skupno pot in kar je še pomembnejše, skupen cilj. Gre za mojega »življenjskega« sopotnika, ki me spremlja že od rojstva dalje. Ko sem ravno pri prenesenem pomenu: življenjski sopotnik je oseba, ki ti stoji ob strani v dobrem in slabem, npr. mož ženi in obratno, žena možu. Vsaj tako naj bi bilo ...

V dobrem in slabem ... Prepričana sem, da mi Bog daje sopotnikov, takih in drugačnih, na pot mojega življenja v obilici: mama, oče, sestra, nečaki, (vero) učenci, sodelavci, prijatelji ali samo znanci ali celo neznanci. Vsi so del moje poti do Njega. Z menoj so, ko sem v slabi koži ali ko mi gre dobro. Mnogo dogodkov v Svetem pismu priča o tem, da Bog daje vsakemu, kar potrebuje ob svojem času. Ljudje pač potrebujemo druge ob sebi. Ne gre zgolj za tako potrebno socializacijo, ampak je to celo stvar našega preživetja. Pomislite, kako neboljani smo kot novorojenčki, da ne omenjam nadaljevanje vrste.

Tako vedno dobimo ustreznega sopotnika ali sopotnike. Bog to odlično obvlada. Tako je Adamu dal Evo, Mojzesu zgovornega brata Arona, Ruta je zvesto sledila tašči Naomi, preroka Elijo je poslal k vdovi, pravičnega Jožefa je dodelil kot varuha Mariji, Jezus si jih je izbral kar dvanajst. Pa to je samo nekaj najbolj znanih primerov. Pri branju svetih spisov lahko kmalu ugotovimo, da Bog nikdar ne pušča izbrane osebe same, vedno nekoga postavi na njegovo pot, ki mu je v večini v pomoč. Včasih tudi v preizkušnjo – kot je Adamu Eva ...

Tako pač je v življenju. Enkrat sem obdana z ljubeznijo in jo čutim tja noter do srede lastnega bitja, včasih pa je kdo ob meni, ki močno preizkuša mojo potrpežljivost. Vsaka oseba je na mojo pot postavljena ob točno določenem času, vsaka oseba me bogati, ko stopa ob meni in z menoj. Bog ima izmerjene vse moje korake in ve, kdo mora biti moj sopotnik, ko že milijontič postavim eno nogo pred drugo. Pa ne samo takrat, ko sem v gibanju, tudi takrat, ko preprosto stojim pri miru in se šele odločam za smer svoje poti. Po moje mi takrat stoji ob strani zelo potrpežljiva oseba, ki mirno čaka na mojo odločitev, morda samo zavije z očmi nad mojo neodločnostjo ali pa me dregne, naj že enkrat naredim ta korak.

Boste rekli, da sem najočitnejšega Sopotnika pa pozabila. Ne, nisem. Zelo sem Mu hvaležna, da se je učlovečil, da me lahko drži za roko pri mojih korakih.

Lea Bric

Opravljammo svoje dolžnosti in bodimo zgled

O sopotništvu, skupni hoji in sinodi, je v tej številki revije in na sploh v tem času, mogoče mnogo prebrati. Ko sem razmišljala in raziskovala o sv. Frančišku in sv. Klari v luči sinodalnosti, sem ugotovila, da se v Vodilu in Konstitucijah, pojavi beseda skupno/skupnost kar enaindvajsetkrat. Z besedo Skupaj nas nagovori že kar v uvodu vodila p. Robert Bahčič:

»Skupaj, dragi bratje in sestre OFS, z veseljem, navdušenjem in osebnim pričevanjem večajte svetost te velike družine.« Spodbudi nas torej, naj to počnemo skupaj, ne vsak sam, individualno. Saj vemo, vedno je delo opravljeno hitreje in bolj učinkovito, če se pri nalogi ali opravilu povežemo med seboj. Nagovorila me je tudi pripravljenost takratnih generalnih ministrov, ki so zapisali: »Mi, Frančiškovi generalni ministri s svojimi brati, smo vam pripravljeni ponuditi sleherno pomoč, da bi skupno z vami hodili po Gospodovih poteh. (V pismu štirih generalnih ministrov ob izročitvi Vodila bratom in sestram OFS).«

Ker je OFS svetna oblika življenja, nas konstitucije v členu 3 spodbujajo:

»Svetnost je značilnost duhovnosti in apostolskega življenja pripadnikov OFS. Njihova svetnost se v poklicu in apostolskem življenju izraža glede na okoliščine, in sicer:

- za laike: ko gradijo Božje kraljestvo z dejavno in resnično navzočnostjo v svetu;
- za škofijske klerike: ko služijo Božjemu ljudstvu na njim lasten način, v soglasju s škofom in duhovniki.

Oboji se navdihujejo ob evangeljskih odločitvah svetega Frančiška Asiškega in se obvezujejo, da bodo nadaljevali njegovo poslanstvo skupaj z drugimi člani Frančiškove družine. Poklicanost v OFS je poklic živeti evangelij v bratski skupnosti. V ta namen se člani OFS združujejo v cerkvenih občestvih, ki se imenujejo bratstva.«

Bratstva so in bi morala biti celica iz katerih izhajajo naše dejavnosti. Bratstvo nas namreč krepi v kvalitetah skupnosti. OFS kot skupnost pa deluje v skladu z vodilom. Vodilo nas vabi, naj skupaj molimo, obiskujemo sv. mašo, se zbiramo, pričujemo, se podpiramo, pomagamo, se javno udeležujemo,... na vsakem področju življenja (saj smo vsepovsod bratje in sestre OFS tudi navzoči) smo spodbujeni, da delamo za dobro skupnosti, sočloveka in preko tega hodimo in si utrjujemo pot do Kristusa. In morda na tej poti navdušimo še koga. Kajti kdor hodi za Kristusom bo vedno imel posnemovalce.

Izpostaviti želim eno konkretno nalogo, ki še posebej v izstopa v teh mesecih kot delovanje v javnosti. Člen 15 Vodila pravi takole: »Naj bodo navzoči s pričevanjem svojega človekoljubnega življenja, pa tudi s pogumnim osebnim in skupnim delovanjem za pospeševanje pravičnosti, še posebno v javnem življenju. Zavzemajo naj se za take konkretne predloge, ki so v skladu z vero.«

Kmalu nas čakajo državnozbornske volitve. Dolžnost, ki nam pritiče kot državljanom naše krasne države je ta, da se udeležimo volitev. Pojdimo! Volimo! Tako delamo dobro za skupnost. Tako smo tudi zgled. In vsakršno dejanje, ki je iskreno narejeno v imenu Boga, bo obrodilo sadove.

Mojca Špende

Dober sopotnik skrajša tudi najdaljšo pot

V zadnjih nekaj mesecih (bolj natančno od oktobra 2021) v Cerkvi pogosto slišimo besede, kot so sinodalna pot, sinoda, sinodalnost in podobno.

Ampak kaj sinoda sploh je?

Beseda prihaja iz grškega *synodos* in pomeni po eni strani zborovanje, iz česar je prišla latinska beseda *concilium*. Po drugem vatikanskem koncilu je papež Pavel VI. ustanovil škofovsko sinodo kot posebno strukturo v Cerkvi, ki se redno sestaja na določeno časovno obdobje. Gre torej za zborovanje škofov. Danes tako ločimo med koncilom, ki je za vso Cerkev (zadnji je bil drugi vatikanski koncil v letih 1962–1965), in med sinodo, ki je nekoliko bolj lokalne narave.

Če pa izhajamo iz etimološkega korena beseda, pa je grška beseda *synodos* – sestavljenka iz *syn* (skupaj) in *hodos* (hoditi, potovati). To je pomen, h kateremu teži tudi papež Frančišek: sinoda naj ne bo le zborovanje škofov, ampak mora biti pot, ki jo bomo prehodili vsi verniki skupaj kot Cerkev, vsi različni udje tega skrivnostnega Kristusovega telesa. Z besedno zvezo *sinodalna pot* želi označiti celoten proces, ki se dogaja najprej v posameznik

škofijah, celinah in se bo nazadnje odvil na ravni celotne Cerkve.

Sinodalnost tako pomeni način delovanja. Geslo sinode, ki se je začela na škofijski ravni, je *Za sinodalno Cerkev: občestvo, sodelovanje, poslanstvo*. Sinodalnost pomeni način življenja in delovanja Cerkve, ki tako uresničuje občestvo kot svoje bistvo, tj. skupaj potuje in se zbira v skupnosti. Ter skupaj išče odgovore na temeljno vprašanje sinode:

Kako se ta »skupna hoja« danes uresničuje v vaši krajevni Cerkvi? H katerim korakom nas vabi Sveti Duh, da bi v tej »skupni hoji« rasli?

Več o sinodi in njenem poteku (zaključila se bo leta 2023 s sinodo škofov v Rimu) lahko preberete na spletnih straneh Katoliške cerkve. Vsi smo povabljeni, da sodelujemo v sinodalnem procesu. K temu bi radi doprinesli tudi z revijo Frančiškovega prijatelja, zato bo letošnje leto posvečeno temam, ki so pomembne za sinodo. Prvi letošnji številki tako daje intonacijo tema sopotnikov; teh, ki hodijo skupaj.

Tovariši na poti se imenuje prva od desetih jedrnih tem za preučevanje, ki jih najdemo v Pripravljalnem dokumentu za sinodo. Ob tej temi so v pripravljalnem dokumentu postavljena naslednja vprašanja: V Cerkvi in družbi smo drug ob drugem na isti poti. Kdo v vaši krajevni Cerkvi »hodi skupaj«? Kdo je del tega, čemur pravite »naša Cerkev«? Kdo nas prosi, naj hodimo skupaj? Kdo so tovariši zunaj cerkvenega dosega? Katere osebe

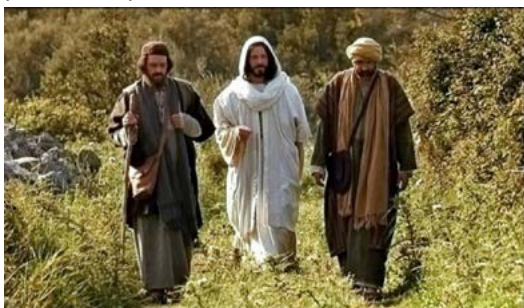

ali skupine so ostale na obrobju, izrecno ali dejansko?

Vprašanja so namenjena vsakemu posebej, da si jih zastavi in išče odgovore nanje. Mi pa bomo tokrat samo pogledali, kdo je sopotnik in zakaj je tema poti in sopotništva tako pogosto najdena v evangelijih.

Če natančno beremo evangelije, lahko opazimo, da ima kar nekaj (če ne morda celo velika večina) odlomkov iz Jezusovega življenja vtkano v svoje sporočilo pot. Tako je Jezus tri leta javnega delovanja na poti; v svojih prilikah in govorih dostikrat uporablja prisposodbe s poti; pokliče učence, da so njegovi sopotniki na poti v Jeruzalem; ljudi vabi, naj zapustijo svoje slabe poti in se oprimejo njega, ki je Pot. Tako nas ne more presenetiti dejstvo, da so prve kristjane imenovali privrženci poti.

Samo pogled v slovar nam predoči, da sopotnik (nekdo, ki je na poti) lahko pomeni nekoga, ki dejansko potuje z nekom, se pa z isto besedo poimenuje tudi tiste, ki z drugimi delijo njihova stališča, razmišljanja. In čeprav je zanimivo opazovati ljudi, ki se znajdejo naključno nekje skupaj na potovanju, bomo pogledali na pojem sopotništva z vidika zadnje definicije.

Potreba po sopotništvu je zelo človeška, normalna in celo potrebna – tako da je razumljivo, da mora imeti svoje mesto tudi znotraj krščanstva. Daje nam čustveno ravnotežje in možnost, da se veselimo življenja. Zapisana je

v naš DNA, kar pomeni, da je njeno zanikanje tudi negiranje realnosti. Abraham Maslow jo je (kot potrebo po pripadnosti) v svoji lestvici potreb postavil takoj za potrebno po hrani, zavetju in varnosti. Zakaj je tako zelo pomembna?

- Živetj skupaj z drugimi ljudmi nas dela bolj zdrave. Brez vsaj delčka družbenega sistema neprestano doživljamo stres. Raziskave so pokazale, da imajo osamljeni ljudje precej višjo stopnjo kortizola – hormona stresa in jim zaradi tega bolj grozijo različne bolezni. Hkrati pa nas družba spodbuja k bolj zdravemu življenju.
- Naši možgani delujejo bolje, če razmišljamo skupaj z drugimi. Finski nevrologi so leta 2015 delali raziskavo o tem in ugotovili, da interakcija npr. v pogovoru z drugimi manj naporna, kot poslušanje npr. predavanja, hkrati pa veliko bolj učinkovita (si predstavljate koliko več učinka bi imel ta članek, če bi ga z nekom predebatirali kot da ga samo preberete?).
- Skozi življenje raje hodimo z nekom ob strani. Dejstvo je, da že samo držanje za roko v težkih trenutkih lahko olajša občutek bremena in teže trenutka. Prav tako je občutek, da bo težko npr. povzpeli se na goro, veliko večji, če ob vznožju gore stojiš sam, ali če se v strmino zagrižeš še z nekom. Že samo to, da imaš sopotnika, naredi svet manj grozljiv.

- Tudi če nas obdajajo ljudje, ki nam niso simpatični, nam omogočajo rast. Strokovnjaki pravijo celo, da je dobro, če imamo kakšen odnos, ki nas izziva in nas meče iz cone udobja. Imeti možnost, da lahko občutimo različna čustva, nam povečuje zmožnost, da se lahko počutimo dobro. Izjema so samo odnosi, kjer slabe stvari prekosijo dobrobit.

Čeprav je to zgoraj napisano zelo na splošno, se lahko čisto mirne vesti projicira tudi na versko življenje – npr. koliko lažje je iti k sveti maši, če ne greš sam, koliko lažje je vztrajati v dobrem, če imaš pri tem sopotnike in koliko večje koristi in zaupanje vase lahko imamo, če/ko se zavemo, da je Bog na naši strani.

Ob rob temu, zakaj je dobro imeti sopotnike, pa je prav tudi, da vemo, da si zaslužimo in potrebujemo tudi čas samo za sebe – da se spočijemo, pregledamo, kaj se nam dogaja in ugotovimo vzroke za to. Tako bomo potem lažje skupaj z drugimi živeli v svetu.

Po različnih virih povzela Fani Pečar

Blagor tistim, ki delajo za mir

Ukrajina. Prizori, za katere smo upali, da jim v 21. stoletju ne bomo priče, da nas je zgodovina naučila, da smo kot človeštvo napredovali, da obljube in pogodbe, mirovni sporazumi s podpisi vendarle nekaj veljajo ... Se zgodovina res ponavlja, se človeštvo iz nje res ničesar ne nauči? Mnogi namreč menijo, da je ruski napad na Ukrajino največja nevarnost za tretjo svetovno vojno po letu 1990, upam, da vendarle ne bo tako.

Slike vojnega razdejanja so sedaj v naših domovih celo v neposrednih prenosih, trpeči ljudje pravijo, da so to prizori, ki so jih doslej videli le v filmih. Nedolžni ljudje, med njimi najbolj pretrseajo otroci, jokajo in upajo, da jim bo dano to strašno vojno sploh preživeti. Ganejo reke beguncev, dejstvo, da iz države smejo le ženske in otroci, očetje in mladi fantje ostajajo na bojnih poljih. Povezani smo z mnogimi ljudmi s tega območja, tako z Ukrajinci kot s Slovenci, ki tam živijo in delujejo. Ukrajinski duhovnik Mykhaylo Melnyk

je za Radio Ognjišče povedal: *»Vsi smo v šoku. Odloča se o usodi Ukrajine. Gremo z vso močjo naprej. Resnično smo priče dramatične zgodbe. Zvečer greš spat in ne veš, ali boš videl čudovit sončni vzhod.«*

Hudo mi je, ko spremljam bolečino, nemoč, trpljenje in smrt nedolžnih ljudi. Strah me je, ker se vse odvija res blizu. Bojim se, ker je sovraštva tudi med nami veliko in prav to je polje, na katerem se lahko rodi vojna. Hkrati me pomirja veliko število pobud k molitvi za mir, papež Frančišek je pepelnico razglasil za poseben dan molitve in posta za mir: *»Jezus nas je učil, da se na hudičevo nesmiselnost nasilja odgovori z Božjim orožjem, z molitvijo in postom. Kraljica miru naj obvaruje svet pred norostjo vojne.«* Največ, kar lahko storimo mi, sleherniki, je to, da sklenemo roke in ponižno molimo - sami, v družinah, v cerkvah: Blagor tistim, ki delajo za mir, kajti imenovani bodo Božji sinovi (Mt 5,9).

Da je v molitvi res moč, je za Radio Ognjišče povedala tudi slovenska ognjiščarka Mira Milavec, ki deluje v ukrajinski Karitas: *»Vsekakor so te molitve zelo pomembne. Jaz sama lahko rečem, da me je molitev »držala gor«* – da čutiš ta mir, ki je potre-

ben v tem trenutku, da je Bog s teboj, ker on te nikoli ne zapusti. Po drugi strani pa nam je Bog dal roke, glavo in srce, da tudi ukrepamo. Da naredimo to, kar lahko.«

Vsaka minuta vojne je preveč, vsako strto srce zaradi smrti ljubljenega je preveč, noben otrok ne bi smel doživeti grozote vojne in v njej izgubiti doma, družine ...

Vojna je norost, ki se vendarle enkrat konča, a dejstvo je, da se nikoli sploh ne bi smela začeti, predstavlja namreč največji poraz človeštva. Besede palestinskega pesnika Dreviša povzamejo vso njeno trpkost:

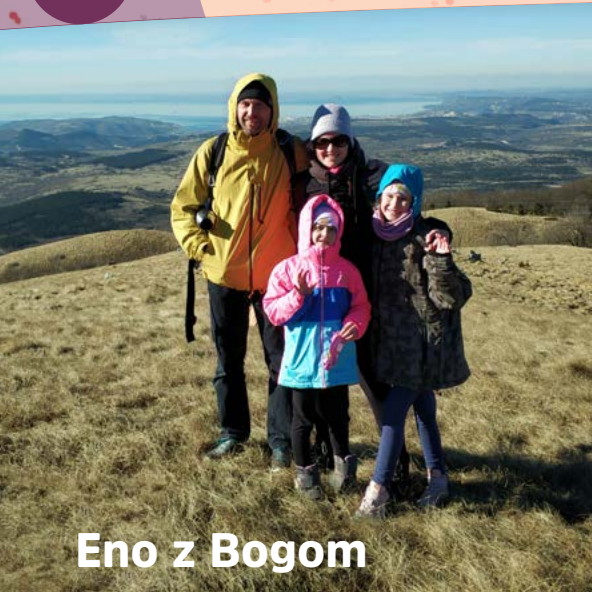
Vojna se bo končala,
voditelja se bosta rokovala.

Ostala pa bo mati, ki čaka svojega sina
in mlada žena,
ki čaka ljubljenega in otroci,
ki čakajo očeta junaka.
Ne vem, kdo je prodal domovino,
vem pa, kdo je plačal najvišjo ceno.

Sv. Frančišek Asiški je prosil Očeta: *»Gospod, naredi me za orodje svojega miru.«* Skupaj z njim v teh časih prosimo in molimo tudi mi ter pomagajmo, kolikor je v naših močeh.

Mateja Feltrin Novljan

Eno z Bogom

Dragi Rok, pri vas ravno praznujemo rojstni dan vajine najstarejše hčerke Terezije, kako bi sebe in svojo družino predstavil bralcem Frančiškovega prijatelja?

Sem človek, ki mu je največja vrednota vera. Vera, ne samo kot neka verska resnica, razumski vidik, vedenje o Bogu, temveč nekaj poglobljenega, Vera z veliko začetnico. Pomemben mi je zaupanski, izkustveni vidik vere. Nekaj, kar živim in rad izkušam. To je zaveza, odnos z Bogom. Želim, da najini hčerki vidita v Bogu bistvo, smisel življenja, da je Bog prava pot, sreča, svetinja, prijatelj, rešitelj, tolažnik, nekdo, ki ju nikoli ne bo razočaral. Takšen vidik vere bi kot oče rad prenesel na otroka. Zgled mame in očeta je najpomembnejši, a vedno mi ne uspe. Pri vzgoji nisem najbolj strog ati, zato včasih od žene dobivam očitke, da nima prave avtoritete. To znata včasih izkoristiti tudi hčerki Terezija in Elizabeta. Toda oba z ženo stremiva k temu, da bi deklici vzgajala v pravem krščanskem, evangelijskem zgledu.

V zakonu mi je najpomembnejše, da sva lahko z ženo Alenko v veri, odnosu z Bogom eno. Žena je moj sopotnik, pomaga mi rasti v odnosu, ljubezni, pomaga mi graditi in spoznavati mojo notranjost in napake s tem pa tudi rastem v svetosti. :) Lepo

mi je z njo, čeprav sva si dostikrat nasprotnega si mnenja, toda vidim, da ima včasih prav, da mi nekako preko nje govori Sveti Duh.

Kot mož sem prilagodljiv, ustrežljiv, ljubeč, predan, toda pridejo trenutki, ko uveljavljam svoj egoistični prav. 😊 Moje težave z sprejemanjem avtoritete drugega, žal še niso čisto osvobojene, prečiščene. 😊

Lepo si izpostavil svoje poslanstvo kot mož in oče. A vem, da si v svojem življenju bil tudi v semenišču, si se odločil najprej za duhovnika, kako te narejene odločitve vidiš sedaj?

Bil sem človek, ki je moral stvari storiti, izkusiti, kljub opozorilom, da to ali ono ni najbolj pametno, primerno, koristno ... toda moral sem se »opeči«. In po neki konkretni »opeklini« sem začutil v sebi nekakšen alarm, ki tuli »ta način življenja ni pravi, to nisi pravi ti«. In nato sem se znašel v semenišču. Kako? O tem drugič. 😊 Ja, ta odločitev, pot za odhod v semenišče je bila edino prava, rešilna, izgrajevalna, čeprav sem kasneje spoznal, da me Gospod ni klical v posvečeno življenje. Danes vidim, da sem takrat storil prav, saj sem resno razmišljal o duhovniškem poklicu in tesnem odnosu z Bogom. Mogoče me kliče med stalne diakone, Bog ve 😊

Na kaj pa si najbolj ponosen, kar se je zgodilo do danes? Dajva dobit tri stvari.

Ponosen sem gotovo na to, **DA SEM NA PRAVI POTI**, da sem našel, spoznal Boga. Na začetku po

nekakšni »preobrazbi/prenovi« ni bilo preprosto. V semenišču, nato malo pri kapucinih, nisem razumel, kako prav živeti krščansko vero in odnos z Bogom. Bil sem v procesu iskanja samega sebe ter spoznavanja katoliške duhovnosti ter vere.

Ponosen sem tudi, da sem **Frančiškov brat-OFS**. Želim, da bi s tem poslanstvom, kot bratski animator, lahko kazal pot, pot k Bogu, največji Ljubezni.

Da sem **STARŠ**. Kot starš osebno močno rastem, predvsem zaradi zdravstvene situacije z dekleti. To je pravi blagoslov.

Ponosen sem tudi, da kot laični **GLASBENIK** z ženo in sobrati ter ekipo soustvarjamo slavlne večere ter sv. maše v Škofji Loki ter naši matični župniji.

In ne nazadnje, **DA SEM ČLOVEK**, ki rad prisluhne, pomaga ... ni mi vseeno, če je nekdo v stiski. Všeč mi je, da mi je dana ta milost, da rad ustrezem, da se zmorem potopiti v situacijo človeka.

Krasno, dobila sva celo štiri stvari, na katere si ponosen. Lepo. Zelo imaš rad sv. Frančiška Asiškega, sam vidim, kako te navdihuje. Z ženo sta postala del Frančiškove družine - OFS. Zakaj?

Leta 2002, ko sem prvič z vami brati odšel v Assisi, sem začel zaznavati Frančiškovo preprostost, njegovo svobodo duhovnega življenja in ljubezen do Boga, bratov, sester, živali, narave ... To me je nagovarjalo, pritegovalo. V Frančiškovem načinu življenja sem opazil pristnost in iskrenost, preprostost, odprtost; vsak trenutek je živel kot pomemben trenutek, v hvaležnosti Bogu, da mu ga je podaril.

Kako sva z ženo postala tretjerednika? Leta 2017 smo pri dekletih sprejeli diagnozo, bolezen-cistična fibroza. Ta križ naju je za trenutek podrl. V tisti situaciji sva iskala nekaj več kot samo osebno molitev. V tistih težkih dneh sva prvič odšla v Škofjo Loko h kapucinom, mislim da k sv. maši. Po maši sva srečala br. Pavla. V pogovor sta se vključila še Vojko in Senja ter sporočila, da se končuje noviciat za OFS ter da sva dobrodošla. Z ženo sva takoj vedela, da

je to najina pot in poslanstvo. Z Bogom ter našo OFS družino je križ postal lahkoten. Vidiva, da naju sedaj ta križ izgrajuje, bogati še bolj odpira k Bogu.

Kako vidiš dogodek sinode, ko papež poudarja biti skupaj?

Ne maram duhovne razmetanosti, kot jo zapazim pri nekaterih drugih religijah. Sinodalnost kliče k spreobrnjenju, odgovornosti, da se stvari

prenese **od jaz na mi**. Biti sinodalni pomeni zavdati se, da isti Duh govori v meni kot tudi v drugih z isto veljavnostjo. Potrebna je cerkev, ki je skupna, katoliška, vesoljna, sveta, zakramentalna. Pomislim na Frančiška, kako je združeval vse na zemlji; zanj je bilo vse v sobivanju, stvarstvo, človek, vsak dih ... vse je imelo pomen in funkcijo – nalogo. Vse se je povezovalo v lepoto, enost. To me navdaja s pravim zgledom sinodalnosti. Smo kot ribice v morju in morje je Bog. Nama z Alenko je pomembno, da smo res povezani, kot vesoljna družina, povezani oz. potopljeni v Ljubezen, kajti brez te povezanosti smo kot neobrušen diamant, ki kazi prstan.

Zakaj vsi te lepote **BITI SKUPAJ** ne vidijo?

Mogoče zato, ker vsi te poglobitve z Bogom ne dosežejo oz. se tudi ne trudijo imeti globljega odnosa z Bogom. Katoliška vera jim je nekako privzgojena tradicija, folklor. Vero in Boga vidijo preveč naučeno, šolsko tehnično, brez zaveze, zaupanja. Če bi kristjani in ostali živeli v pravem odnosu, bi bilo lepo na svetu, kaos pa ga kazi. Tudi kristjani smo včasih slab zgled in to trosimo okoli in ostali nas vidijo. Kako ostati skupaj, če problem vidimo pri duhovnikih, mladih, starejših, kako tudi videti pravo lepoto, sinodalnost?

V Škofji Loki pa vidiva, da ta pobuda biti skupaj naučena govarja srednje starosti, mladi pa tega ne sprejemajo.

Zdi se mi, da so danes mladi preobremenjeni na dva načina, prvi s šolo, obveznostmi, aktivnost-

mi, hobiji, odnosi, druga preobremenjenost pa so informacije, različne ponudbe sveta, s katerimi so bombardirani iz vseh strani in to jih bega, plaši. Zaradi tega beganja nimajo miru, volje, ne časa iskati SRČIKO življenja. Pa vendar mladi kličejo, da bi si (duhovnik, katehet, voditelj skupin) za vsakega posebej vzeli čas. Mladi si poleg druženja želijo osebnega pogovora, zaupanja, vsak ima lastne težave, ki jih ne želi vedno deliti z drugimi. Zato menim, da se mora vsak mladostnik najprej osebno spoznati, se najti, oglasiti na prave tone in šele na to bo zmožen prav dojemati Boga, vero, skupnost.

Sva kaj pozabila?

Ljudje bi morali življenje sprejemati na preprost način, nekomplificirano, ker je življenje v Bogu preprosto, lepo. Pa vendar, kadar želiš »rezultat« potrebuješ vložiti mero napora-trening, brez tega ni pravega uspeha. Boga si moramo predstavljati, kot prijatelja, kot večnega sopotnika, ki nas nikoli ne izpusti izpred bližine.

Hvala ti dragi Rok, da sva lahko poleg pogovora lahko tudi praznovala Terezijin rojstni dan. In upam, da bralci preko tega pogovora zaznajo, da je življenje lepo v Bogu in z drugim. Hvala ti, dragi brat!

br. Jožko Smukavec

FO in FRAMA 2022

Leto se hitro obrača na okoli in po letu zaprtja se tudi Frančiškovi otroci ter Frančiškova mladina znova srečuje v živo. Tudi na nas je to leto pustilo posledice. Ukinjena je bila FRAMA v Sostrem pa tudi nekaj skupin Frančiškovih otrok. Kljub temu pa nas lepo število še vztraja. V nadaljevanju vam predstavljamo naše obstoječe skupine.

Frančiškovi otroci Celje

Skupina Frančiškovih otrok iz Celja se doživlja vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu ob 17. uri v kapucinskih prostorih sv. Cecilije. Vsako leto skušamo obiskati en samostan povezan z Frančiškovo duhovnostjo. Bili smo že v Nazarjah in v Škofji Loki. Letos nameravamo obiskati bratje kapucine v Kančevcih. Skupina deluje 5 leto in ima 15 rednih članov ter še nekaj navdušenih kandidatov. Večkrat sodelujemo pri nedeljskih svetih mašah in se odpravljamo na duhovne vaje. Radi se igramo v naravi in ustvarjamo. Sv. Frančišek nam je zgled veselja do življenja, ljubezni do Boga in človeka. Letošnji odgovorni za skupino so: s. Ania Walaszek, s. Ana Šuštar in br. Jurij Štravs.

s. Ana Šuštar

FRAMA in Frančiškovi otroci Maribor-Studenci

Smo skupina mladih od svetega Jožefa v Mariboru – ko se hecamo, si rečemo FRAMAJ -sicer pa smo vsi tudi animatorji Frančiškovih otrok. Dobivamo se na Studencih, v župniji, ki jo zaenkrat še vodijo bratje kapucini. Če pridemo vsi, nas je 14, redno pa nas prihaja na tedenska srečanja okrog 9-10.

Naša srečanja so precej raznolika – sledimo cerkvenemu letu in aktualnim dogodkom v svetu ter se pogovarjamo o njih. Redno

mesečno pripravljamo sobotna srečanja FRODO, tako rečemo sobotnemu šesturnemu programu za skupino Frančiškovih otrok, ki tudi deluje v naši župniji, s tem pa tudi sebi razjasnimo kakšno stvar v zvezi s svetim Frančiškom. Praznujemo rojstne dneve in se na sploh veliko družimo. Tako se nekateri izmed nas redno videvajo na pevskih vajah in s petjem redno lepšajo nedeljsko sveto

mašo, drugi pomagajo tudi kot animatorji na duhovnih vajah za birmance skupaj z drugimi animatorji, ki so med letom kje drugje in ne morejo prihajati na srečanja, pripravljamo počitniški oratorij ali pomagamo na kakšni drugi počitniški dejavnosti ...). Skupaj si radi ogledamo tudi kak film in radi hodimo okrog po svetu. Bili smo že v Rimu in na Poljskem z mladimi iz mariborske nadškofije, trenutno

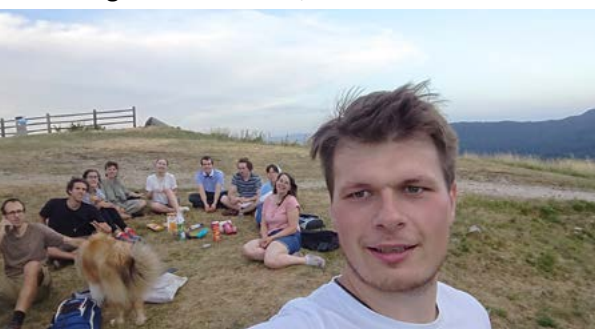
pa zbiramo sredstva, da bomo prihodnje leto šli na Portugalsko na Svetovni dan mladih. Če se da, si privoščimo tudi duhovne vaje. Pred korona časom smo obljube dajali skupaj s Frančiškoviimi otroki, zadnja leta pa nam je to bilo onemogočeno.

Od drugih FRAM se ločimo po tem, da smo mlajši (vsaj večina), saj se skupini novi lahko pridružijo po prejemu svete birme. Druga naša značilnost pa je, da smo precej aktivni v župniji in da v glavnem rastemo in se oblikujemo ob tem, da skrbimo za otroke (mlajše od nas).

Fani Pečar

Frančiškovi otroci Vipavski Križ

Tudi na vipavskem koncu je corona udarila s svojo močjo. Nekaj časa smo še upali, da ne bo tako hudo, vendar nas je downlock pripravil do tega, da se nismo mogli več srečevati. Po zoomu pa to ni to. Sedaj smo še v fazi, ko se animatorji spet zavedamo, da smo Frančiškovi in da želimo zbirati otroke na srečanjih in dogodkih. Ne vemo, če nam bo to za to šolsko

leto uspeli. Vsekakor pa upamo, da bo jeseni bolje in da bo spet na polno zaživela skupina Frančiškovihi otrok.

Frančiškovi iz Vipavskega Križa

FRAMA Maribor-frančiškani

V Mariboru se nas šest framašev vsak četrtek zbira pri frančiškanih. Srečanje začnemo s pesmijo, molitvijo in krogom, kjer si podelimo o tem, kaj smo počeli v preteklem tednu in kako se počutimo. Temu sledi vsakič nova tema. Pri FRAMI nam je dragoceno, da to ni navadna skupina, ampak bratstvo. Bratov pa si ne izbiramo sami, ampak so nam dani.

Sabina Petek

FRAMA Ljubljana-Štepanja vas

V bratstvu Frančiškove mladine v Štepanji vasi se vsak ponedeljek zvečer dobimo na dveh prijetnih lokacijah: trikrat mesečno pri kapucinih in enkrat mesečno pri sestrah FMM. Včasih pa od doma - preko Zooma. Stari smo med 20 in 30, z nami sta br. Ambrož in br. Dominik ter duhovna asistenta br. Luka in s. Sabina. 15 nas je. Letošnji program je precej pester: včasih imamo sveto mašo, si predstavimo svojega zavetnika, nekdo od nas ali duhovnih asistentov pripravi temo ali pa pride gost. Med poletjem se cel teden družimo v Logu pod Mangartom, kakšen dan gremo na piknik, za kulturni praznik smo šli na Golovec. Lušno je biti v skupini vrstnikov in modrih duhovnih asistentov, kjer lahko rastemo osebno, v veri in kot bratje in sestre. Če si mlad/a in iščeš prijetno krščansko skupino v duhu sv. Frančiška, dobrodošel/a!

Tadeja Sax

FRAMA Ljubljana-Šiška

Srečanja FRAMA v Šiški se trenutno udeležuje 7 framašev, 2 duhovna asistenta (s. Metka in p. Ambrož) ter škotski ovčar Oto.

Dobivamo se vsak torek ob 20h v župnišču župnije Šiška. Srečanja vedno najprej začnemo s kratko adoracijo, ki nas notranje pomiri, nato pa srečanje nadaljujemo s t. i. minutko, kjer vsak izpostavi dogodke iz preteklega tedna, ki so pustili najgloblji pečat. Temu sledi tema dneva, katere letošnja rdeča nit je »Kaj te žuli?« Letos tako razglabljamo o temah in vprašanjih, s katerimi se dandanes sooča kristjan v družbi. Po vedno zanimivi diskusiji srečanje zaključimo z molitvijo.

Frama ali Frančiškova mladina je skupina, namenjena mladim do 30 let in združuje mlade različnih interesov in izkušenj ter iz

različnih koncev Slovenije. Ta raznolikost nam pomaga bolje razumevati vero ter evangelij, po katerem se mladi po vzoru sv. Frančiška zgledujemo.

Jernej Mlinarič

Veselim se, da lahko skupaj drug z drugim in s sv. Frančiškom hodimo za Gospodom. Vsem bralcem se priporočamo v molitev za blagoslov na naši poti in za nove brate in sestre.

Katja Ceglar

GETSEMANI

Je odmik za mlade (17–32 let), ki želijo iti na pot z Gospodom, v molitev, premišljevanje ... Da bi podoživeli Jezusovo trpljenje, smrtni strah, da bi poskusili vsaj malo začutiti, kar je čutil On in kaj se je podilo po glavah apostolov. Gre za pripravo na obhajanje velikonočnih praznikov: skrivnosti trpljenja, smrti in vstajenja našega Gospoda Jezusa Kristusa.

V Vipavskem Križu od 7. do 9. aprila 2022.

Vodita br. Luka in s. Anna FMM. Prijave in info: luka@kapucini.si

Bog je imel pripravljen plan B

Gospod kliče. Res kliče, a ne vedno najbolj duhovne, goreče in sposobne. Včasih pokliče koga, za katerega nihče ne pomisli, da bi lahko bil redovnik. In ena takšnih sem jaz. Nikoli nisem razmišljala, da bi bila redovnica. Niti drugi niso nikoli mislili, da bi pristala v samostanu. Prav nasprotno, bila sem več kot 100 % prepričana, da se bom poročila in imela družino.

Na študentskih duhovnih vajah v Logarski dolini pa me je presenetila misel na redovno življenje. Tam je našo skupino študentov vodila sestra Grazyna Mech, Frančiškanka Marijina misijonarka. Šla sem k spovedi k Vinku Kobalu in mu povedala o tem. On pa je zavzel držo hudičevega advokata in me prepričeval, da to ni zame. Spomnim se kako mi je rekel: "Metka, ti si preveč živahna. V samostanu ne bi zdržala". In tako sem pozabila na to za pol leta. Ko sem bila z mladimi na novoletnem duhovnem vikendu, zanimivo, spet v Logarski dolini, mi je en fant rekel: "Metka, zakaj ne bi bila ti redovnica." Povsem presenečena nad njegovo izjavo nisem vedela, kaj odgovoriti. Kar okamenela sem. Rešili so me prijatelji skavti, ki so ga začeli prepričevati, da jaz res nisem za to. Po tem

dogodku me je Gospod začel vztrajno klicati in v meni je bilo vedno več nemira.

Lahko si predstavljate, kako sem se upirala z vsemi štirimi, da ne bi pristala za samostanskimi stenami. Pa ne zato, ker bi o sestrah imela slabo mnenje. Preprosto o tem nisem nikoli premišljevala do svojega 25 leta. Po mesecih notranjih bojov sem bila tako izmučena in zbegana, da bi naredila vse, da bi spet našla notranji mir. V poletnih počitnicah sem šla na duhovne vaje v tišini. Spraševala sem se kako neki bi me On, ki me ima resnično rad, mogel poklicati v življenje, kjer ne bom srečna? To spoznanje me je umirilo in videla sem kako sem navezana na svoj načrt o prihodnosti. Zato na Gospodov klic tudi nisem mogla odgovoriti drugače kakor z odporom. Kar me je rešilo, je moja ljubezen do resnice. Hotela sem priti stvari do dna. Hotela sem razčistiti od kod te čudne ideje o redovnem življenju, tudi če to povzroči radikalni preobrat v mojem življenju. In po šestih dneh bojov sem prišla do jasnega spoznanja, da me je Gospod izbral, da se mu podarim. Po tej odločitvi se je vame naselil globok mir, ki ga do tedaj nisem poznala. Šlo je za veliko več kot za običajno izkustvo miru. Gospod mi je podaril svoj mir ter mi dal tolikšno gotovost, trdnost in jasnost glede moje poklicanosti, da o njej nisem dvomila vse do danes.

Zavedam se, da je ta gotovost dar. Kajti Gospod je zvest, jaz samo pritrjujem njegovi zvestobi do mene. V teh 25 letih me je osrečil bolj kot bi si mogla predstavljati v najboljšem scenariju za moje življenje. Res je lepo biti misijonarka in imeti sestre. Njegov plan B še zmeraj odkrivam, za kar sem mu vsak dan hvaležna.

s. Metka Kos

Romanje v Assisi pomeni skrivnostno stopati po Frančiškovich in Klarinih stopinjah za Gospodom k Očetu.

Komu je romanje namenjeno?

Mladim med 18. in 33. letom

Kakšna je cena romanja?

165€

Kdo vodi romanje?

br. Jakob Kunšič, br. Jurij Štravs, br. Jožef Mezeg s. Anna Walaszek in predstavnica FRAME Katja Ceglar.

Kje se prijavim?

<https://forms.gle/MzUxzCBSeFqp52DLA>

Poišči nas na fb, ig ali www.kapucini.si

Dovška Baba (1891 m)

Ena izmed mnogih Bab je tudi Dovška, kot že ime pove se nahaja nad vasjo Dovje in sicer na severni strani, torej v Karavankah. Zanimiva je v vseh letnih časih: pozimi je raj za turne smučarje, spomladi je kmalu kopna in v maju na njej podobno kot na sosednji Golici lahko naletimo na ogromne travnike narcis, poletni in jesenski čas pa sta tako ali tako primerna za vse hribe.

Dovška Baba je izredni razglednik, saj se z njenega vrha odprejo razgledi na različne strani, pri čemer izstopa pogled čez dolino Save v tri naše najbolj slavne alpske doline: Vrata, Kot in Krma in vršace okoli njih: od Triglava, Rjavine, Cmira, Stenarja, Škrlatice do Debele Peči in drugih vrhov nad Krmo ... bolj proti zahodu pa vidimo Špiku in druge vrhove Martuljške skupine, v ozadju pa se lepo kaže Mangart. Ker vrh stoji v mejnem karavanškem grebenu imamo tudi lep razgled na severno stran v Avstrijo, proti vzhodu pa vidimo karavanški greben do Stola in naprej. Iz povedanega je torej smiselno za obisk Dovške Babe izbrati lep dan. Z razgledi bomo v polnosti nagrajani šele prav na vrhu, saj velik del poti poteka po gozdu, kjer se le občasno odpre razgled, ki ga bolj slutimo kot vidimo.

Kot rečeno je Dovška Baba raj za turne smučarje, vendar je pozimi običajno kmalu

po sneženju narejena gaz tudi za pešce. Običajno je zimsko izhodišče nad vasjo Dovje, saj so ceste do višjih izhodišč pozimi še pomrznjene in zaprte, tako da nas čaka za vzpon na Babo dobrih 1.100 višinskih metrov razlike. Časovno je pozimi zelo odvisno od snežnih razmer, vsekakor pa je dobro računati s 4 ali več urami. Kot je pozimi oz. v snežnih razmerah samoumevno, je potrebno imeti ustrezno zim-

sko opremo (dereze, cepin, plazovni trojček), iti v izkušeni družbi, slediti plazovnim razmeram in se na vrh odpraviti samo ko plazovna nevarnost ne presega 2. stopnje.

Vršni del Dovške Babe je travnat in ob izstopu iz gozda pridemo na planino Dovška Rožca, kjer je tudi pastirska koča, od koder je do vrha, ki se ga že vidi, v kopnem le 40 minut hoje.

br. Matej Nastran

Izhodišče: **Dovje (760 m)**
 Višinska razlika po poti: **1.131 m**
 Vzpon: **3 ure**
 Sestop: **2 uri**
 Zahtevnost: **lahka pot**

Tokratni **DUH DELA** bo posvečen moralnim temam. Kristjani nismo poklicani k veri, upanju in ljubezni, ki lebdijo nekje v prostorju duhovnih sfer.

Poklicani smo k pričevanju vere, upanja in ljubezni z vsakdanjim življenjem in izbiranjem sredstev in poti, ki so v harmoniji z Božjo voljo in Božjim načrtom oziroma z resnico.

Morala ni toliko v pravilih in določilih kot v principih, ki temeljijo na resničnem, dobrem in lepem. Da dosežemo moralni pogled in zaživimo krepostno, je potrebno prebiti skozi zid tistega dobrega, ki je posvetno in površno. Moralni pogled je pogled iz „onkraj“ nazaj v našo resničnost. Torej se moramo prebiti onkraj.

LOKACIJA Kapucinski samostan Škofja Loka

ČAS 29. april ob 16h do 2. maj ob 14h

KATEHEZE Pričevanje z naslovom: Bila je droga, sex, pretepanje, heavy metal... Kristus mi je ponudil več.

Pogovor in poduk o moralnih temah z naslovom: Stopnje moralne zrelosti.

Ovrednotili bomo tudi splav, evtanazijo, sex, cepiva proti covidu ...

Ogledali si bomo film o bl. Franzu Jagerstattru, ki je vzor moralnega življenja - obglavljen z giljotino zaradi življenja po vesti.

MOLITEV Vsak dan se bomo udeležili svete maše, z brati bomo molili brevir in si privoščili večerno adoracijo.

DELO Delo bo fizične narave. Prebili in porušili bomo zid, zato prinesi s seboj rokavice.

INFORMACIJE in PRIJAVE br.jakob.kunsic@gmail.com

Križev pot

Srednjeveška pot v Vipavski Križ je od nedelje, 6. marca 2022, postala kraj premišljevanja in molitve. Na prvo postno nedeljo je namreč koprski škof Jurij Bizjak blagoslovil križev pot, ki so ga vaščani postavili po Rebri. Tako domačini pravijo kratki, a dokaj strmi poti od glavne ceste do južnega vhoda v Vipavski Križ. Na južnem pobočju, pod samostanskim vrtom, burja izgubi moč in sonce ogreva stezo s štirinajstimi postajami.

Jezusovo trpljenje, središče naše vere, je umetnica Silva Karim upodobila s preprostimi, čistimi potezami, kamnoseki iz Manč pa vsekali v kamen. Posebnost tega križevega pota je, da so table malo dvignjene od tal, in tako se po škofovih besedah kriško vio doloro »bere kot knjigo«. S sklonjeno glavo stopamo po Jezusovi poti od Pilata do groba in se Odrašeniku zahvaljujemo za žrtev in ga prosimo usmiljenja.

Po 14. postaji, ko skozi portal že vidimo v mesto, nas čudovit razgled na dolino in proti Krasu vabi, da

iz samotnega premišljevanja stopimo do bratov, k dejanjem ljubezni.

Helena Brataševac

Srečanje Frančiškovihi otrok

Srečanje Frančiškovihi otrok je potekalo v soboto 19. februarja. Zjutraj sem vstala ob 7h, saj sem si morala narediti sendvič, ker smo se z mladinsko skupino sv. Jožefa na Studencih odpravljali v Celje. Na železniški postaji smo se dobili ob 8h, vlak pa je odpeljal ob 8.20. Že ob 9.40 smo prispeli v Celje, kjer je deževalo in kjer so nas pričakali otroci in animatorji iz Slovenske Bistrice, Celja in Nazarij.

Nato smo se odpravili na celjski grad. Med potjo sem srečala veliko znanih obrazov, med njimi tudi br. Jurija, ki sem ga bila zelo vesela in ga poznam že iz Kančevcev, kamor smo hodili na duhovne vaje. Ko smo dospeli na cilj, nas je tam pričakala družina, ki je organizirala ogled celjskega gradu. Zanimivost: Celjski grad je bil včasih domovanje znamenitih celjskih grofov, ki so bili in so še vedno ena najpomembnejših vladarskih in plemiških rodbin. Po ogledu gradu je močno deževalo, zato so z avti prišli po nas. Odpeljali so nas do župnije sv. Cecilije, kjer so nas zelo lepo pogostili.

Sledile so družabne igre. Imeli smo 2 skupini; 1. skupina je igrala Človek ne jezi se, 2. skupina pa je delala eksperimente. Ob 15h smo obhajali sv. mašo, pri kateri so maševali br. Matej, br. Jurij in br. Janez. Skupaj smo peli in poslušali lepe stvari, ki nam jih je povedal br. Jurij. Med drugim je povedal tudi: »Vsi smo božji otroci: ti in ti in ti, vsi mi!« Kasneje smo se poslovili in se fotografirali ter se odpeljali do vlaka.

Počakali smo 10 min do prihoda vlaka in se odpeljali do železniške postaje Maribor.

Bilo je zelo lepo in kapa dol organizatorjem. Zahvalila bi se v imenu vseh, ki smo bili tam, saj verjamem, da smo uživali vsi.

Tina Fras

Duhovne vaje Frančiškove mladine

Na začetku letošnjega postnega časa, od 4. - 6. marca, smo se mladi pripadniki Frančiškove mladine zbrali na duhovnih vajah v Podlehniku pri Ptujju. Naši gostitelji minoriti so se po dolgem času korona „lockdowna“, ko skoraj eno leto ni bilo gostov v domu duhovnih vaj, razveselili našega obiska pri njih.

Namen našega druženja je bil predvsem sprejeti v bratstvo enega novega člana, ter podpreti štiri mlade v izreku zaobljube, kar smo tudi doživeli pri sveti maši v nedeljo, ko so se ti zavezali, da se bodo trudili držati evangelijskih svetov v bratstvu Frančiškove mladine za čas enega leta. Ani Vanessi Bogataj, Valentini Čermelj, Jerneju Mlinariču in Katji Cegljar bo

pri tem v oporo skupnost krajevnega bratstva, kjer bodo še naprej odkrivali svojo poklicanost preko molitve, druženja in slavljenja.

Naključje ali Božja previdnost je hotelo, da smo poslušali Božjo besedo prve postne nedelje, ki je govorila o Jezusovih skušnjavah v puščavi. Tudi mi smo kar nekaj časa namenili premišljevanju in debati o pomenu puščave pri Frančišku in v našem življenju. Pater Klemen, ki je imel večino katehez, je dejal, da je bil za Frančiška čas puščave, ko je prebival v jami na La Verni praktično brez osebnih stikov, jedel le kruh in pil vodo. Tam je spoznal svojo krhkost in nemoč, negoval notranjega človeka in se postopoma spreminjal v samega drugega Kristusa, vse do trenutka, ko so se mu vtisnile njegove rane v telo. Enako smo tudi mi poklicani, da predvsem v močnih liturgičnih časih, kot je postni čas, vstopimo v svojo resničnost ter se odpovemo skušnjavi vedno ugoditi svojim petim čutom. Če to počnemo istočasno, izkušamo svojo nemoč in Božjo moč, ki je v nas sposobna ustvariti novega človeka.

Da smo pa lahko okušali širino Frančiškove družine, se nam je v soboto pridružil tudi frančiškan Janez, ki je trenutno v Mariboru, tako da so se za isto mizo znašli, dva minorita – br. Klemen in br. Andrej, frančiškan – br. Janez in trije kapucini – br. Dominik, br. Luka in br. Jakob. Ves vikend pa je bila z nami tudi s. Sabina FMM. Tako smo se že skoraj govorili o „ekumenskem dialogu“ znotraj Katoliške Cerkve ... Iskreno smo hvaležni duhovnim asistentom, ki nas zvesto podpirajo tudi v obdobju bolj suhih krav.

Pavel Mezeg

MOLITVENA NAVEZA za dobre družine in duhovne poklice

Kot so plezalci v gorah med seboj povezani z isto vrvjjo, tako smo v molitvi povezani

Marsikateri bralec naše kapucinske revije, ki jo tako zavzeto ureja naš br. Vlado, mi reče: rad prebiram tudi to stran *Frančkovega prijatelja*. Opisani dogodek ali doživetje me spodbudi in spomni na mojo obljubo za molitev. Ob moji zlati obletnici duhovništva lansko leto, sem listal po »Družini« iz leta 1971, če bi kaj našel za mojo dušo in za našo revijo. V božični številki sem našel zapisani pogovor s takratnim mariborskim škofom ob njegovem jubileju. Imam lepe spomine na pokojnega škofa Maksimiljana Držečnika. V letih 1973-77 sem »vrtel« na škofiji offset stroj. To delo sem prevzel od Julke Nežič, ki je delovala v pastoralnem centru Maribor. Takratni vodja centra je bil g. Oberžan, ustanovitelj župnije Svetega Rešnjega Telesa. Prav on me je nagovoril za tehnično delo v pisarni. Gospod škof je vsak dan prišel v pisarno med delavke in skupaj smo opoldne molili *Angel Gospodov*. In še na eno lepo srečanje me veže na pokojnega škofa: vsako prvo sredo v mesecu je poromal v našo cerkev sv. Jožefa na Studenci. Po maši smo se zadržali na skupni večerji in pogovoru. In ti pogovori so mi ostali v lepem spominu. Prebrani intervju me je zelo močno nagovoril in upam, da bo tudi vas, drage bralke in bralci.

Intervju iz leta 1971 (I. del)

Mariborski škof † dr. MAKSIMILJAN DRŽEČNIK, ob srebrnem jubileju njegove škofovske službe

• Začnimo pri domu in starših.

Dom mi je še vedno zelo pri srcu. Od doma imam pravzaprav vse: dobre starše, vzgojo in versko življenje, povezano s Cerkvijo. Bil sem pastirček, pasel sem krave in ovce. Že v otroških letih sem moral med prvo svetovno vojno pomagati pri kmečkem delu, ker ni bilo ljudi. Kmečko delo sem imel zelo rad, kmečko življenje me je silno veselilo. Najstarejši brat je bil že v gimnaziji, pa je mama odločila, da bom šel še jaz. Po pravici povedano: v šole nisem šel rad, raje bi bil ostal pri kmetovanju.

• Mama je gotovo upala, da bo vsaj eden duhovnik.

Da, prav gotovo; nikoli pa mi ni ničesar rekla. Študij mi je šel lahko.

• Kaj pa oče?

Dolga leta je bil župan. To je bilo že v družini: župan je bil tudi stari oče, velik narodnjak. Bil je prvi župan, ki je v tedanjem radeljskem okraju začel uradovati slovensko. Umril je še razmeroma mlad, pri petdesetih. Njegovo delo je lepo popisano v župnijski kroniki na Remšniku.

Oče je bil vojak na ruski fronti, mama je ostala sama z majhnimi otroki. Bilo je zelo težko. Z bratom sva v Mariboru naravnost stradala. Mama nama je nosila kruh. – Vsega skupaj nas je bilo devet

otrok, dva sta umrla kmalu po rojstvu. Najstarejši brat pa se je ponesrečil v Dravi, ko je bil v prvem letniku bogoslovja.

•Je to vplivalo na vašo odločitev?

Nekoliko že.

•Kaj vam je iz mladosti ostalo posebno živo v spominu?

Zgodnja in skoraj nenadna materina smrt. Nepričakovano je zbolela: pljučnica. Bila je stara šele 51 let. Potem pa vojna: Živo se spominjam, kako sva z bratom ob mobilizaciji julija 1914 spremljala očeta na postajo. Na drogu sva mu nosila kovček, vseh 11 kilometrov. Takrat smo hodili še peš. Še sedaj slišim petje vpoklicanih »...nazaj nas več ne bo« In res mnogi se niso več vrnili. Oče je bil v Rusiji težko, tako rekoč smrtno ranjen. Eden tistih primerov, ki mejijo na čudež: prejšnji dan je dobil od mame brošuro Posvetitev Srcu Jezusovemu. Imel jo je v žepu na prsih. Brošura je toliko zadržala bajonet, ki ga je prebodel, da rana ni bila pregloboka in ni izkrvavel.

•In na gimnaziji?

Z gimnazije imam veliko lepih spominov na sošolce in profesorje. Bilo bi predolgo... Vsa leta sva bila skupaj s Francem Bohancem, ki sedaj župnikuje v Mislinju. Po imenu sva se poznala že prej, ker sva oba reševala uganke v Vrvcu. Tudi na profesorje imam v glavnem lep spomin. Zadnja leta gimnazije smo imeli posebno radi prof. Pečovnika.

•Ste kmalu mislili na duhovniški poklic?

Že od otroških let sem imel vedno to misel; enostavno, da bom nekoč duhovnik. V gimnaziji sem prebolel notranjo krizo. Bil sem v malem semenišču....

•... in ste izstopili.

Da. Pa to bi morda raje spustili...

•Ne, prosim. Morda bo prišlo prav tistim, ki se sedaj odločajo.

Nekoč je nekaj mojih kolegov šlo v gledališče, seveda brez dovoljenja, skozi okno. Ni bilo nič takega, menda neka recitacija. Predstojniki so stvar odkrili in hudo reagirali. Po dolgem zaslišanju je ravnatelj Zidanšek vprašal krivce, kako mislijo popraviti. Odgovorili so, da – z izstopom. Večina kolegov je res izstopila in to je potegnilo tudi mene. Zadnji dve leti sem bil v dijaškem domu.

•Izstopili ste torej iz solidarnosti.

Da. Poleg tega pa je šlo za tole: imel sem občutek, da bom šel v bogoslovje pod nekim moralnim pritiskom, če ostanem v semenišču. Hotel sem se odločiti popolnoma svobodno. Saj silil me ne bi bil nihče, a hotel sem se znebiti tudi tistega lastnega občutka, da sem skoraj dolžan iti, ko sem bil toliko let v semenišču.

•Ste šli takoj v Rim?

Ne, prva dva letnika sem naredil v Mariboru, potem sem odslužil vojaščino. Šele po tretjem letniku me je škof Karlin poslal v Rim. Tam sem napravil najprej v dveh letih filozofijo.

Na Germanik imam lepe spomine. Študij je bil dokaj naporen, ker sem moral ponavljati vse izpite iz Maribora. Prva leta sem se precej utrudil in so me za tretje počitnice pustili domov. Takrat je bila disciplina še zelo stroga in so morali študentje ostati vseh sedem let v Rimu, tudi za počitnice. Vendar pa je bilo v počitniški vili San Pastore zelo lepo: igrali smo in delali dolge izlete v hribe in v rimsko Campagno. Navadno smo imeli med počitnicami pastoralni tečaj in pa seveda duhovne vaje.

•Kaj pa na Gregoriani?

Imeli smo dobre profesorje. Posebno se spominjam moralnega teologa Elterja. Bil je Poljak po rodu, zelo samostojen in globok. Pri njem sem veliko pridobil.

•In sošolci? Ni bil med njimi tudi celovski škof Köstner?

Da, da. Dobro, da ste me spomnili! Z njim sva enkrat na teden govorila slovensko. Med odmorom smo imeli latinsko in italijansko konverzациjo. Enkrat na teden pa je bil »discrimen linguarum« in smo lahko govorili v materinščini. Takrat je Köstner vedno govoril z menoj po slovensko, ker je takratni celovski škof zahteval, da so se njegovi bogoslovci naučili po naše.

Moja sošolca sta tudi kardinala König in Höffner. König je prišel z menoj, a je bil posvečen eno leto pozneje. Höffner pa je prav iz mojega letnika. Bil je zelo nadarjen in se je veliko ukvarjal s sociologijo. Čudim se, da je sedaj ubral tako ozko linijo.

•Novo mašo ste imeli torej v Rimu?

Da, na grobu sv. Pavla, v njegovi baziliki. Prišla je vsa družina: oče, bratje in sestre ter še neka sorodnica. Asistiral mi je p. Anton Prešeren.

•Po vrnitvi ste bili kaplan v Celju.

Na Celje in na naš »celjski kapitelj« imam lepe spomine: opat Jurak, kaplan Babšek, upokojeni kurat Lupša, prof. Kovačič; res prijetno omizje. Večkrat nas je obiskal dr. Korošec, ker sta bila z opatom prijatelja. Tudi on je namreč kompetiral za celjsko opatijo, ker ni imel nobene cerkvene službe. Škof Karlin pa je odgovoril: »Ne potrebujemo politika, ampak dušnega pastirja.« Zanimivo je, da Korošec ni tega nič zameril, ne škofu ne Juraku, Bil je takrat prosvetni minister in sam je podpisal odlok, ker je imela tedaj tudi vlada besedo pri podeljevanju opatijske službe. Juraku je celo prvi čestital.

V dušnem pastirstvu smo delali seveda po takratnih metodah in ni bilo nobenih sporov med mladimi in starimi. Kateheza mi je bila živca. Imel sem deško in okoliško osnovno šolo. Posebno mestni otroci so bili zelo živahni in sem si – zanimivo! – že takrat želel, da bi bil verouk prostovoljen. Kdor noče sodelovati in samo nagaja, naj ostane doma.

•V jeseni leta 1936 ste prišli v Maribor za prefekta v dijaško semenišče in za profesorja v bogoslovje. Spominjam se, kako ste se pripravljali za hebrejščino.

S hebrejsko eksegezo sem imel veliko veselja. Jezika sem se učil že pri prof. Jehartu v Mariboru, potem pa še v Rimu. Bogoslovcev pa nisem preveč gnjavil; vsaj mislim, da me niso imeli za nadležneža. Hotel sem le, da bi mogli s slovarjem razvozlati kakšno besedilo.

•In vaše vzgojno delo v malem semenišču?

Semenišče se je močno spremenilo. Ko sem bil še dijak, smo imeli majhne sobe, po 5–6 dijakov. Potem so pa vrgli stene ven in naredili velike učilnice, ki mi niso prav nič ugajale, ker je moral biti prefekt med študijem vedno navzoč. Bil sem proti stalnemu nadzorovanju. Vsaj v višjih razredih bi se bili morali navaditi na samostojnost.

•Kaj pa predavanja v bogoslovju?

Najprej so mi dali moralno filozofijo ali etiko, ker je prof. Jeraj zbolel. Po enem letu sem prevzel sv. pismo stare zaveze, ker je šel prof. Jehart v pokoj. Ko je čez dve leti prof. Trstenjak odšel v Ljubljano, so mi pa dali filozofijo, kjer sem bil še najbolj doma.

•Tako smo se približali vojni in okupaciji.

Nemci so me aretirali prve dni, 21. aprila, v ponedeljek po beli nedelji, v bogoslovnem semenišču. Ravnatelja kanonika Osterca so odpeljali že prej. Blagajno so izropali, ostalo je še nekaj malega. Postavili so me za varuha hiše in zagrozili, da me bodo ustrelili, če bo kaj izginilo.

V Meljski vojašnici, kamor so nas duhovnike po aretaciji zaprli, je bilo v začetku zelo grdo. Vso

oblast so imeli esesovci, graški nacisti. Pozneje je prišla navadna policija in je bilo veliko boljše. Ostal mi je lep spomin na nekega policista. Prav svetniški človek. Med obveznimi vajami in telovadbo na dvorišču sem izgubil rožni venec. Iskal sem ga v sobi, ker smo bili natrpani ko sardine. Ležali smo kar na tleh, na slami. Tedaj vstopi tisti policaj: »«Je kdo izgubil rožni venec?» Takoj sem se oglasil: »Jaz.« »Pa ga tudi molite?» »Seveda.« Eden izmed duhovnikov, ki je stal poleg mene, se je nasmehnil, češ, zdaj se bo začel norčevati in te sramotiti. Policaj pa mu je rekel: »Zakaj se smejite? Mislim resno.« Nato meni: »Tudi jaz ga molim. Vam lahko naložim pokoro?» Prosim. »Zmolite en rožni venec za sv. očeta.«

Pozneje je stalno prihajal k nam, nas vzpodbujal in nam dajal poguma, da duhovnik ne bi mogel boljše. Naj ne klonemo, saj se bo za nas vse dobro končalo. Prosili smo ga, naj pride večkrat, pa je dejal, da ne more, ker nanj hudo pazijo. Nekdo mu je predlagal, naj pride večkrat, da mu očistimo škornje, kakor smo jih večkrat morali drugim policajem. Odvrnil je, da njemu ne bodo nikoli duhovniki čistili škornjev.

•Naslednja postaja je bil trapistovski samostan v Brestanici, potem pa Zagreb.

Na praznik sv. Cirila in Metoda so nas odpeljali v Zagreb, Vsi nas niso lepo sprejeli. Očitali so nam Korošca. Nadškof Stepinac nas je tolažil: »Prepričan sem, da se boste vrnili in da to nasilje ne bo zmagalo.«

•In spet ste postali kaplan.

Na Visokem pri Novem Marofu. Župnik je bil stric sedanjega škofa Nežiča. Ljudje so bili zelo dobri. Prvi kmet, ki sem ga srečal na poti v cerkev, mi je rekel: »A, vi ste naš novi kaplan. Slovenec. Zelo sem spoštoval vašega Korošca.«

Na Visokem sem bil do konca vojne, več kot štiri leta. Lahko rečem, da je bila to zame najlepša doba v moji duhovniški službi.

•Ljudem je ugajalo, da ste znali prijeti za vsako delo in ste jim pomagat popraviti cerkev.

Navajeni so bili na župnike, ki so bili veliki gospodje: imeli so velika posestva. Čudili so se, ko sem pomagal voziti pesek iz reke in potem pri popravilih, – V kraju je bilo ves čas dokaj mirno, le zadnje dni je bilo nekaj žrtev.

•Po vojni ste se vrnilo spet v Maribor.

Pravzaprav ne, ker bogoslovja, kjer sem bil nazadnje podravnatelj, ni bilo več. Tako sem ostal do novembra 1945 na Visokem, nato sem pa odšel v Ljubljano, ker sem bil imenovan za vodjo mariborskih bogoslovcev in za profesorja stare zaveze na fakulteti.

Bogoslovcev je bilo malo. Hotel sem jim biti čim bliže, po salezijanski metodi. Zato sem bil med odmori redno z njimi. Oni pa so to razumeli drugače, namreč, da jih hočem nenehno nadzirati. Poslali so k meni dr. Trstenjaka, češ da je neznosno, da se ne morejo svobodno pogovoriti. Hvala Bogu, sem rekel, in šel med odmori k jezuitom.

•Vaša služba je bila kratka. Čez manj kot eno leto ste bili imenovani za mariborskega pomožnega škofa.

Imenovanje je prišlo povsem nepričakovano. Dan pred začetkom Stepinčevega procesa okto-

bra 1946 je prišel v Ljubljano odpravnik poslov beograjske nunciature nadškof Hurley. Sporočili so mi, da bi rad z menoj govoril. Prepričan sem bil da v zvezi s procesom, ker sem bil Stepinčev kolega v Germaniku. Pa me je vprašal, če sem pripravljen sprejeti imenovanje pomožnega škofa. Prosil sem ga, naj mi da vsaj malo odloga, da bom premislil. »Ni potrebno« je odvrnil, »ker ste že imenovani: na imenovanju je datum 15. septembra.«

Nadaljevanje v naslednji številke FP – O povojnem času v Slovenski cerkvi)

br. Placid Prša

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialt@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Evangeljsko bratstvo

Skupina dvanajsterih Jezusovih učencev je – bolj kot skupina – bila družina, v kateri je bil Jezus brat, ki je z drugimi ravnal, kakor je Oče ravnal z njim.

Kakor v družini je bil do njih odkrit in resnicoljuben. Odprl jim je svoje srce in jim dal vedeti, da ga bodo križali in ubili, a da bo tretji dan vstal. Opozarjal jih je na nevarnosti, opogumljal jih je v preizkušnjah in se veselil njihovih uspehov.

Imel jih je za ‚prijatelje‘, kajti človek je človeku prijatelj takrat, ko mu lahko povsem zaupa. V veliki iskrenosti jim je pokazal, da je žalosten in da ga je strah.

Z njimi je bil razumevajoč in hkrati zahteven. Kot v vseh skupinah ljudi se je tudi med njimi kdaj pojavila tekmovalnost in zavist. Jezus je izredno tenkočutno blažil napetosti in jih navajal k preseganju rivalstva. Neskončno potrpežljivo in ob nešteti priložnostih je popravljal njihovo svetno miselnost.

Umil jim je noge. Bil je rahločuten z izdajalcem in mu namenil prijateljske besede. Bil je razumevajoč s Petrom in mu naklonil

usmiljen pogled. Bil je nežen z Andrejem in Bartolomejem. Predvsem pa je neutrudno sejal upanje. Potrpežljiv je bil z vsemi in v vsakem trenutku.

Tako se je rodila prva evangeljska skupnost, ki je vzor za vse verske skupnosti.

* * *

Ko se je Jezusovo popotno bratstvo razšlo in so se apostoli razkropili po svetu, se je v Jeruzalemu osnovala apostolski družini podobna skupnost. Apostolska dela jo predstavljajo kot vzor krščanskega življenja.

Živeli so v edinosti. Vse so imeli skupno. Bili so srečni. Nikoli niso uporabljali svojilnih zaimkov: moje, tvoje. Vsak dan so navdušeno hodili v tempelj. Vsi so jih imeli radi. Skratka: imeli so eno srce in eno dušo. Vse to je močno odmevalo med ljudstvom.

Evangeljsko bratstvo ne pomeni le, da živimo skupaj, da drug drugemu pomagamo in se dopolnjujemo kakor v pastoralni skupnosti, temveč da imamo predvsem nenehno drug v drugega uprt ljubeč pogled. Še več kot to: da živimo drug z drugim, kakor nam je Gospod dal zgled in nam naročil.

Ta ljubezen, ki jo bomo kot bratje živeli v svetu, bo pritegnila pozornost in bo postala močno, naravnost preroško znamenje, da je Jezus živ med nami. Ko bodo ljudje videli brate, kako jih povezuje srečno sožitje, bodo sklee pali, da more le živa oseba ustvarjati takšno držo in da torej Jezus mora biti živ, sicer bi bila tolikšna lepota bratstva nerazložljiva. Bratska ljubezen se spreminja v preroški zakrament, v neizpodbitno znamenje vstajenjske moči Jezusa Kristusa: »Po tem vas bodo spoznali, da ste moji.«

Ljudje imajo izostren čut in z gotovostjo zaznajo, kdaj med brati vlada nesloga, kdaj hlad in kdaj harmonija.

* * *

Veliko poslanstev je Jezus zaupal svojim. Toda čisto na koncu, v poslednji uri, jim je v zavezujočo poslednjo oporoko naročil, naj jim bo nad vsem, kar jim je govoril ali zapovedal, bistvena in najvažnejša stvar, katere se morajo držati do njegovega ponovnega prihoda, medsebojna ljubezen.

Bratska ljubezen je torej osrednji namen oziroma končni cilj tistih, ki hodijo za Jezusom. To pomeni: če učenci ne bi na svetu storili nič drugega kakor to, da se ljubijo med seboj, bi izpolnili namen, zaradi katerega je Jezus prišel na svet.

Iz duhovnosti Delavnic molitve in življenja

Skupaj na poti vere

Hoditi pot z Gospodom, pot molitve ... ja, vendar ne sama ...

Del mojega življenja sem živela v prepričanju, da sama najbolj vem, kaj je prav zame, za moža in otroke. Vse sem morala imeti pod kontrolo, drugače je bilo hudo ... Po nekaj letih takega življenja je bila družina že zelo skrhana, odnosi pa hudo ranjeni. Takrat sem se obrnila na »zadnjo pomoč« na Marijo, Nebeško mamico.

Marija je, hvala Bogu, slišala in uslišala mojo prošnjo. V tedniku Družina sem našla

članek o Duhovnih vajah v vsakdanjem življenju. Tam sem spoznala bogastvo duhovnega spremljanja. Ko sem lahko z drugo osebo spregovorila o bojih v meni, o težavah v molitvi, o dvomih in vseh nejasnostih, ki so se motale po moji glavi. Dragocen je pogled drugega, na situacije, ki jih živim. Predvsem pa, ko jih ubesedim... tiste, ta težke. Pomaga mi izpuščati iz rok kontrolo in sprejemati situacije in bližnje take, kot so ... Skupaj odkrivati lepoto Božje Besede, in kako preko nje Bog vedno zares misli.

Devet let po spreobrnjenju pa mi je bila, v najtežjem delu mojega življenja, podarjena skupnost Delavnic molitve in življenja. Bližina bratov in sester, ko sem bila sprejeta, slišana in so mi pomagali nositi težo križa .... neprecenljivo.

Hoditi pot molitve, odnosa z Gospodom ... ja, je nekaj najlepšega v življenju. Še lepše pa je, če lahko to deliš; z duhovnim spremljevalcem ali v skupnosti. Da skupaj hodimo pot vere – pot odnosa z Bogom. Ta nas vodi v Jezusov odnos z ljudmi.

Kaj bi na mojem mestu storil Jezus?

M. K., voditeljica DMŽ

Duhovno spremstvo brazilskih domorodcev na protestih za zaščito njihove zemlje

Kapucin, br. Mateus Bento dos Santos, je korakal na čelu pohoda za pravice domorodcev do zemlje. Približno 6.000 domorodcev je skupaj s katoliškimi verskimi voditelji taborilo v Brazilu, prestolnici Brazilije, v upanju, da jim bo uspelo prepričati vrhovno sodišče, naj zavrne predlog za odvzetje pravic do avtohtonih zemljišč. Gre namreč za tako imenovano časovno tezo, ki trdi, da domorodci nimajo pravice do kopnega, ki ga niso fizično zasedali, ko je bila oktobra 1988 sprejeta brazilska ustava. Avtohtona plemena se bojijo, da bi sodišče lahko odločilo proti njihovim zahtevkom do tradicionalno naseljenih ozemelj, kar bi na stežaj odprlo vrata rudarjenju in »mega kmetijstvu«.

»Želijo ostati na teh ozemljih. Skrbi jih, kako bo prihodnost izgledala za otroke in vnuke,« je povedal br. Mateus Bento dos Santos, ki je v nadškofiji Sao Paulo odgovoren za pastoralo domorodcev in se je pridružil taborečim od sredine avgusta do sredine septembra. Med drugim je navedel pleme Guarani. Njihov jezik je govoril tudi naš br.

Andrej Božič. To pleme želi ostati tam, kjer prebiva njihov Bog, Nhanderu. Nasprotna stran trdi, da se avtohtone pravice širijo na ozemlja, ki so izjemnega gospodarskega pomena in bi če bi sodišče pritrdilo Indijancem, to za Brazilijo pomenilo izjemno gospodarsko škodo. Zagovorniki domorodcev jim nasprotujejo, saj so bili tudi med vojaško diktaturo mnogi prisilno izgnani s svojih ozemelj.

Vrhovno sodišče je v postopku sprva pritrdilo domorodcem, a se je nasprotna stran pritožila, zasedanje je bilo prekinjeno, brez določenega datuma nadaljevanja. Indijanci iz 175 plemen so se vrnili na svoje domove, a so se pripravljani vrniti, če bo potrebno in tudi takrat bo tam naš brat Mateus.

Bratje v Pakistanu odprli »Marijino hišo«

»Prek dobrotelnosti se želimo približati ljudem.« Pobuda je prišla iz sveže ustanovlje-

ne župnije sv. Jožefa, ki jo vodi naš brat Fr. Shahzad Khokhar. Hvala Bogu so ga pri tem podprli prijatelji in drugi prostovoljci. Uspelo jim je kupiti opremo in zagotoviti kvalitetna oblačila, ki so sedaj v »Marijini hiši« - pravem domu za vsakogar, na razpolago vsem, ki jih potrebujejo. V naši župniji prevladujejo Panžadbc. Večina od njih so bodisi zdravstveni delavci ali pa dnevni delavci. V župniji 130 katoliških družin želi v »Marijini hiši« zagnati tudi šivalnico, ki bi izobraževala mlade ženske za šivilje in jim tudi nudila možnost zaposlitve.

Vojna v Ukrajini

Takole so se mladi Ukrajinski Framaši postavili pred fotoparat leta 2018. Bog ve, kje so danes, ko je njihova domovina v objemu ruske invazije.

Tako pa so naši ukrajinski bratje zbrani v Kijevu in ne zapuščajo svojih samostanov. Ostajajo z ljudmi, ki iščejo zavetja ter duhovne in materialne opore v zavetju naših bratstev. Tako so nekega dne vojne v kijevski samostan sprejeli 80 oseb.

Brat Stanisław Mański, iz samostana sv. Janeza Krstnika v Starokonstantynówu (Ukrajina) na FB in YouTube prikazuje kleti samostana, kjer bratje pomagajo pri zavetju predvsem žensk z otroki, ki se skrivajo pred raketnimi napadi ruske vojske.

Samostan potrebuje denar za hrano, zdravila in gorivo za agregat, da bi lahko dodatno pomagali tistim v stiski. Posnetek si lahko ogledate tudi na YouTube: Ojcowie Kapucyni pomagają chronić ludność Starokonstantynowa (Ukraina) w piwnicach swojego klasztoru - YouTube

George Muthaka – nov kapucinski škof v Garissi v Keniji

Papež je za škofa imenoval našega kenijskega brata Georga Muthako. Bil je dosednji generalni vikar te škofije. Rodil se 28. decembra 1974 v Ruiru v nadškofiji Nairobi. Večne zaobljube je imel konec avgusta 2002, v duhovnika pa je bil posvečen konec junija 2003. Med 2015 in 2017 je podiplomsko študiral v ZDA iz cerkvenega upravljanja in psihologije.

Do imenovanja za škofa je opravljal različne službe: kaplana, župnika, koordinatorja škofijskega urada za mir in pravičnost, direktorja Karitasa, predsednika škofijske komisije za zaščito mladoletnih in drugih ranljivih skupin, provincialnega vikarja.

Državljska vojna v Etiopiji

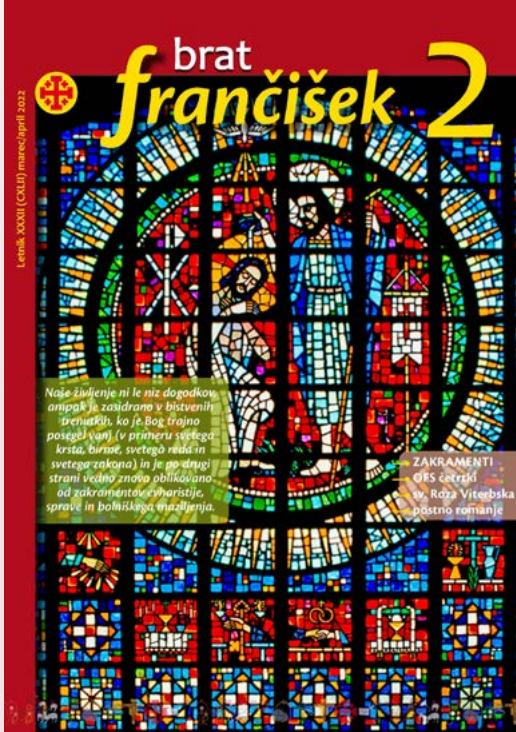
V Etiopiji, kjer je državljanska vojna, so se naši bratje z nekaterih področjih, ki jih zaseda levo usmerjena »Ljudska osvobodilna fronta Tigraya« že umaknili, na drugih še vztrajajo. Na vojnih področjih nista navzoča le uničenje ali poškodovane materialnih stvari, ampak tudi ljudi. Poročajo o številnih zločinih, zlasti v obliki posilstva žena in deklet kot vojnega orožja. Severni del teh ozemelj ne prejema nikakršne humanitarne pomoči, ne v sredstvih, ne v osebju. Razmere so, po poročanju prič, neopisljive in nepredstavljive.

Poleg poziva na pomoč škof Matheos dodaja, da goreče molijo za mir in spravo in želijo tudi delati za spravo, mir, blaginjo in obnovo domovine vseh pogledih.

br. Gregor Rehar

brat
francišek
https://www.franciskani.si/?page_id=383

Še naprej lahko prebiramo razčlenjevanje Vodila OFS, ki ga za nas pripravlja Mojca Špende OFS.

V postnem času sta v pripravi dve postni e-srečanja OFS četrtki, ki ju pripravljata p. Danilo Holc in p. Robert Bahčič.

Med tokratnimi znanimi člani Frančiškovega svetnega reda bomo srečali sv. Roza Viterbsko.

Ne spreglejte utrinkov s čezmejnega srečanja ob jaslicah in poročil o obljubah v nekaterih krajevnih bratstvih.

V sredini tokratne številke revije Brat Francišek najdete križev pot, ki ga je napisal utemeljitelj te premišljevalne ljudske pobožnosti sv. Leonard Portomavriški. Besedilo lahko tudi iztaknete iz revije in tako dobite samostojno knjižico.

V rubriki Žetev poleg običajnih razmišljanj najdete tudi nagovor pri maši zadušnici na dan pogreba Cilke Krajnc, ki je dolga leta dejavno sodelovala pri živem rožnem vencu.

Rubrika Korenine in sadovi nam prinaša prvo nadaljevanje prevoda Čelanovega življenja našega blaženega očeta Frančiška.

Ponovno so odprta romanja v Sveto deželo in še kam ...

Pozabljene spretnosti nam tokrat pokažejo, kaj lahko naredimo na Gregorjevo, ko se ptički ženijo.

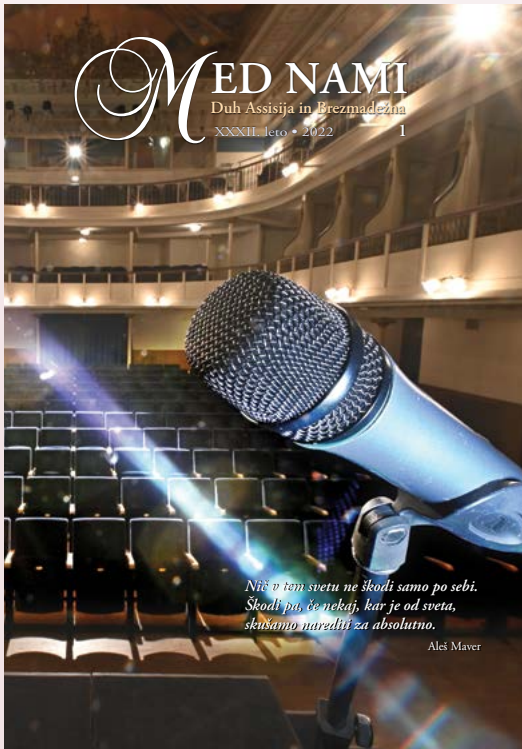
Vsem bralkam in bralcem želim umirjeno postno pripravo in vstop v velikonočno praznovanje!

Nismo se še dobro izvili iz koronskega primeža, že je svet pretresla novica o vojni v Ukrajini. Letošnji postni čas bomo tako še na poseben način povezani s spominom na Jezusovo trpljenje in smrt. Papež Frančišek nas spodbuja k postu in molitvi za ukrajinski in ruski narod, da bi ponovno vzcvetel mir. Bodimo glasniki Gospodovega miru!

V rubriki Frančiškova duhovnost spremljamo razmišljanja ob glavnih poudarkih duhovnosti Frančiškovega svetnega reda. V drugi številki je pred nami razmišljanje Cecilije Oblonšek OFS in p. Danila Holca OFMConv na temo: Zakramenti.

Poglobite se v katehezo, ki nam odstira pomen zakramentov v Cerkvi.

br. Janez Papa

Vedno bolj ugotavljamo, da smo odgovorni drug za drugega, da brez drugega ne moremo, da pa je vedno na prvem mestu On, ki je naš odrešenik. Zato smo v tej številki razmišljali o citatu, ki ga najdemo vsaj v treh evangelijih: pri Mateju, Marku in Luku: »Dajte cesarju, kar je cesarjevega in Bogu, kar je Božjega.«

V uvodniku Stanko Šorli razmišlja o odgovornosti kristjana v družbi in nas konkretno povabi, naj skupaj popravljamo Slovenijo, tudi tako, da gremo na volitve.

V Duhovnih pogledih je zapisana beseda o odgovornosti ob kovidni krizi in tehtna beseda izmirskega škofa p. Martina Kmetca glede odgovornosti kristjanov pri popravljanju družbe.

V izpraševanje vesti pri Ivanu Cankarju se je poglobila Marjetka Birk.

O odgovornosti govori tudi papež Frančišek Frančiškovim, interpretira ga p. Milan Kos, sestre klarise in g. Matjaž Celarc v Svetopisemskih ikonah.

Naš vrhunski komentator in politični analitik teolog Aleš Maver nas poziva, naj bomo prinašalci miru. Vredno je prebrati njegove misli!

Rubrika Brezmadežna prinaša pozdrave od Matere iz Međugorja. Med brati minoriti se je v tem času zgodil kapitelj: izvolili so novega provincialnega ministra; znova je to postal p. Milan Kos, člani svetov KB OFS pa so se srečali na Ptujju.

Iz Assisija ponovno utripa in nas vabi, otroci pa so, kot zmeraj, prinesli v revijo svežino in veselje.

Na koncu pa vas čaka upanja polno obvestilo, da romanja v Assisi spet bodo.

Vsem bralcem želimo, da bi bili tako prevzeti ob srečanju z živim vstalim Gospodom, da bo vaša pot življenja svetla, mirna in vstajenjska.

Doroteja Emeršič

Br. Joseph (Joe) Alessandro

Ob bratu Josephu Alessandru, sveže upokojenem škofu kenijske škofije Garissa, na obmejnem območju, ki na vzhodu meji na Somalijo, na severu pa na Etiopijo, sicer pa tudi prijatelju našega brata Metoda Benedika, se mi utrne misel na besede apostola Pavla, ko v enajstem poglavju 2. pisma Koričanom izvemo, kaj vse je preстал pri širjenju evangelija.

O skromnem Maltežanu, nežnega glasu, pravzaprav ni veliko znanega. Rojen je v predzadnjem letu svetovne vihre v Paoli na Malti. V dijaških letih je vstopil h kapucinom. Leta 1966 je izrekel večni da, leta 1970 pa je v Sloveniji slišal »Novomašnik bod pozdravljen«. Po pripovedovanju brata Metoda sta se njuni poti srečali v Rimu. *»V času mojega študija v Rimu (1969 – 1973) je bilo kar pet sobratov iz Malte, s katerimi smo se zelo dobro razumeli. S Štefanom Balažicem so naju vztrajno vabili na obisk Malte. Z Joem sva se prav spoprijateljila. Uspelo mi je, da sem tako teden počitnic preživel na tem sredozemskem otoku. Sp. Joem sva prevozila in prehodila otok po dolgem in počez ter bivala v njihovih samostanih. Seveda sem ga tudi sam povabil v naše kraje in tako je tudi Joe prišel k nam na obisk in si, nevajen Alp, ogledal lepote Slovenije!«* Kasneje je br. Metod slišal, da je šel v misijone in postal škof. Pred nekaj leti pa sta se zopet po naključju srečala na Malti in obujala spomine.

Leta 1989 je lahko končno odgovoril na že ves čas navzoč misijonski klic in se odpravil v Garisso, kjer imajo malteški bratje od leta 1974 misijon. Po petih letih so ga imenovali za voditelja vice – province v Keniji, a so ga že isto leto na eni izmed poti k bratom med ropom

ustrelili teroristi. Hvala Bogu, je sicer preživel. Sledila je dolgotrajna pot zdravljenja, najprej v Londonu in nato na Malti. V malteških časih je učil verouk in predaval psihologijo. Bil je v škofijski komisiji za filme. Bratje pa so ga izvolili tudi za provinciala. Ko je zaključil mandat, je prosil novo vodstvo, da se je leta 2010 vrnil nazaj v Kenijo, kjer je hitro postal generalni vikar škofije. Leta 2012 ga je papež imenoval za pomožnega škofa s pravico nasledstva. Škofovsko posvečenje je prejel na Malti, sopsvečevalec je bil prav njegov predhodnik iz Kenije, sicer prav tako malteški kapucin, Paul Darmanin, poleg malteškega nadškofa, glavni posvečevalec pa nairobijski kardinal. Škofovski sedež je prevzel tri leta po posvečenju. Njegova škofija, ki je velika za skoraj sedem Slovenij, ima sedem manjših ali večjih župnij, ki so med seboj izredno oddaljene, do najbolj oddaljene je recimo 800 km iz Garisse. Kljub temu, se je br. Joseph trudil, da je svojo malo čredo, le 2 % izmed vseh prebivalcev škofije je katoličanov, redno obiskoval in opogumljal. Na ozemlju škofije deluje 17 duhovnikov, tako škofijskih kot redovnih ter 15 redovnic v štirih skupnostih. Večina prebivalcev je muslimanov, s katerimi imajo dobre odnose. Pravi, da sta dve vrsti muslimanov: na zahodu pripadajo somalijskemu plemenu, na jugu pa drugim plemenom. Prvi so zelo verni, zvesti svoji veri. Škof pravi, da je

vsi zelo trudijo za medverski dialog. Katoliška cerkev ima bolnišnice, ambulante, zdravstvene centre, šole, ki so odprti za vse. To je tudi eden od stebrov evangelizacije. *»Mi spoštujemo njih, oni pa nas!«* Pravi, da ne smemo islama enačiti s terorizmom. Le kak kilometer od sedeža škofije so teroristi na veliki četrtek 2015 napadli Univerzo in pobili 142 krščanskih študentk in študentov. Spominja se: *»Najprej smo slišali streljanje, nato glasen prihod policije, vojske in reševalcev na prizorišče, šele zvečer smo izvedeli, da je bilo ubitih toliko ljudi«*. Povedal je še, da je bilo do Velike noči le malo ljudi v cerkvi, na Veliko noč pa se je stolnica popolnoma napolnila z verniki in tudi tujimi novinarji, ki so jim domačini na vprašanje, če se ne bojijo priti v cerkev, dejali: *»Če nas bodo tile teroristi ubili, raje umrem tu, v cerkvi, kot na ulici!«* Napad so obsodili in se od njega distancirali tudi muslimanski voditelji. Verski voditelji so se strinjali, da je nesprejemljivo nasilje v imenu Boga. Po tem napadu so kenijske varnostne sile močno okrepile varovanje in sedaj so tudi nedeljske maše redno varovane. Tudi tisti katoličani, ki so se po napadu razbežali, bodisi po mestu, pokrajini ali Keniji, se vračajo nazaj. Papež Frančišek se je ob rednem obisku kenijskih škofov v Rimu, komaj dva tedna po napadu, z veliko sočutnostjo in skrbjo obrnil k škofu Josephu in ga spraševal o položaju in ga opogumljal ... Prav tako kasneje ob apostolskem obisku v Keniji, ki ima sicer 25 teritorialnih škofij ter vojaško. Od vseh Kenijcev je približno skoraj tretjina katoličanov, dobra tretjina drugih kristjanov,

potem so pripadniki drugih ver, anemisti, okrog 11% pa je muslimanov. Katoliška Cerkev si prizadeva za evangelizacijo preko izobrazbe, zdravstva, humanitarnega dela – Caritas. Videti želijo potrebe ljudi, pomagali so ob poplavih, razvoju prebivalstva.

Ko je prišel leta 1989 prvič v Kenijo, je opazil, da različne vrednote (družina, solidarnost, vera), ki izginjajo.

Br. Joseph je trenutno tudi predsednik Komisije za misijone pri Kenijski škofovski konferenci. Potuje po državi in spodbuja delo za misijone. Vsak kristjan je tudi misijonar. Pri njih so zelo priljubljeni in uspešni *»Misijonarji – otroci«*, ki se vpišejo v ta program, ki zbirajo darove, ki gredo v druge misijonske dežele, pa tudi pomagajo svojim vrstnikom – obiskujejo bolne otroke, zbirajo obleke ipd. Na ta način skušajo zbuditi čut solidarnosti med otroci, tudi na zelo konkretne načine.

V njegovi škofiji je bilo največje begunsko taborišče na svetu – s pol milijona predvsem Somalijcev. Po nizu terorističnih napadov, nekatere so izvedli prav napadalci iz tega taborišča, je kenijska vlada zmanjšala njihovo število na 140.000. Tja hodijo enkrat mesečno maševat za katoličane in osebje. Drugo taborišče, v drugi škofiji, je za begunce iz Južnega Sudana, Eritrije, Etiopije, - med njimi je veliko katoličanov. Cerkev beguncem nudi tako duhovno podporo, za otroke v teh taboriščih pa organizira tudi šolanje, in v nacionalno preverjanje znanja so vključeni tudi ti otroci.

Bratov kapucinov je v Generalni kustodiji Kenija številčno več kot na Malti. V tej afriški državi je 73 bratov, 13 hiš in 10 novincev, medtem ko je na Malti 69 bratov v osmih hišah in brez novincev. Upa, da se bosta tako Cerkev kot tudi kapucinski red tako na Malti kot tudi v Keniji še naprej razvijala in ljudem prinašala veselo oznanilo evangelija.

br. Gregor Rehar

popoldan potekalo srečanje z dvema gostoma, ki sta vsak posebej priporočevala svojo lastno izkušnjo v zvezi z dobrodelnim služenjem. To sta bila br. Marcello Longhi iz milanske menze za uboge »Opera san Francesco« in Muhammad Ibrahim iz skupnosti »Islamic Relief«.

Navzočnost na že omejenih konferencah ter

pričevanjih, medsebojni dialog, delavnice in pa tudi neformalni trenutki (odmori, obroki in večerno druženje), so bile dragocene priložnosti, v katerih so se lahko mladi naučili še bolj ceniti svoje poznavanje lepote verovanja ravno preko spoznavanja verske tradicije drugega. S tem so lahko še bolj razumeli bližnjega in si v istem trenutku postavili pod vprašaj lastno duhovno izkušnjo.

V nedeljo so udeleženci od besed prešli k dejanjem. Odšli so torej na služenje v menzo za uboge (piazzale Velasquez), kjer so br. Andrea Poere in ostali prostovoljci z veseljem sprejeli skupino mladih, jih uvedli v različne vloge znotraj menze, v katerih so lahko oboji na zelo konkreten način zaživel izkušnjo skupnega podarjanja v ljubezni. Na tem mestu se mladi zahvaljujejo vsem bratom kapucinom, ki so darujejo v menzi Opera san Francesco, predvsem za njihovo odprtost in razpoložljivost, s katero so sodelovali pri tem projektu. Predvsem pa gre zahvala tudi bratom iz samostana Piazzale Velasquez, ki so to srečanje za mlade tudi pripravili.

To sta bila dva zahtevna in bogata dneva. Na koncu so bili mladi hvaležni in zadovoljni. Obenem pa so se domov vrnili s številnimi vprašanji in željo po rasti v veri.

Prevedel br. Jožef Mezeg

Šola življenja v samostanu »Chiesa rossa«

Soboto 22. in nedeljo 23. januarja je v milanskem kapucinskem samostanu »Chiesa rossa« potekala posebna izkušnja »School of life«, ki je prava in resnična šola za življenje mladih kristjanov in muslimanov na temo ljubezni. Vse to pa se je dogajalo v sodelovanju z različnimi katoliškimi institucijami (milanska nadškofija, gibanje Ognjiščarjev in Fondacija OASIS) ter v sodelovanju z muslimanskimi združenji (COREIS, UCOII, PSM).

Dogodek je bil namenjen mladim obeh religij med 18. in 30. letom starosti. Skupina fantov in deklet, ki prihajajo iz različnih delov Lombardije, se je predstavila kot zelo odprta in dovzetna za takšna srečanja. Strinjali so se, da se je zelo pomembno srečevati, se poslušati in soočati, tako z lastno vero, kot z vero drugih.

Soboto so posvetili posebnemu delu ob premišljevanju na tematiko ljubezni. Zjutraj sta imela br. Luca Mantovani in Mikhail Mocchi (eden od članov Verska Islamska skupnost Italija) dve konferenci o pomenu ljubezni za kristjane in za muslimane, medtem ko je

Devasahayam Pillai

Že lansko leto, novembra, je papež Frančišek objavil, da bodo 15. maja 2022 na kanonizaciji razglašeni novi svetniki. Eden med njimi je tudi Devasahayam Pillai, laik iz 18. stoletja, ki je umrl mučeniške smrti v Indiji potem, ko se je v krščanstvo spreobrnil iz hinduizma.

Devasahayam Pillai se je rodil 13. aprila 1712 v vasi Nattalam. Njegov oče je bil duhovnik in je delal v indijskem templju. V otroštvu je za njegovo vzgojo skrbel njegov stric, ki je poskrbel, da je deček bil vpeljan v hindujsko vero. Njegova družina je bila precej premožna in je imela precejšen vpliv na takratnem dvoru. Zato ni bilo presenečenje, da je bil Devasahayam že v mladosti poslan na dvor indijskega kralja Marthande Varma iz Travancore, kjer je dokaj hitro postal odgovoren za zunanje zadeve.

Tu se je tudi srečal in spoznal z nizozemskim vojaškim komandantom, ki je ostal v Indiji potem, ko so bili z njegovo četo po-

raženi od Indijcev in si je pridobil kraljevo naklonjenost ter postal njegov svetovalec. Slednji je Devasahayamo navdušil za krščansko vero. Tako je leta 1745 prejel krst in dobil krščansko ime Lazar (pomeni Bog je moja pomoč). V krščansko vero se je spreobrnila tudi njegova žena in nekateri od njegovih sorodnikov. Medtem ko je oznanjal je Jezusa se je zavzemal za enakopravnost med ljudmi, ne glede na kastni sistem, ki je bil takrat navzoč v Indiji (in je še danes):

Ker ostali dvorjani, niti kralj, niso odobravali njegovega spreobrnenja, si je nakopal njihovo jezo. Obdolžili so ga vojaškega sodelovanja z Evropejci in izdaje ter ga najprej zaprli. V zaporu je moral pretrpeti huda mučenja. Po sedmih letih, odkar je postal kristjan, ko je bil star 40 let, so ga ubili s strelom iz puške. Umrl je 12. januarja 1752.

Njegovi posmrtni ostanki ležijo v baziliki Svetega Frančiška Ksaverja v Kottarju, zvezni indijski pokrajini Nagercoi.

Devasahayam bo prvi katoliške laik Indijec, ki bo dosegel kanonizacijo.

Niti koraka več

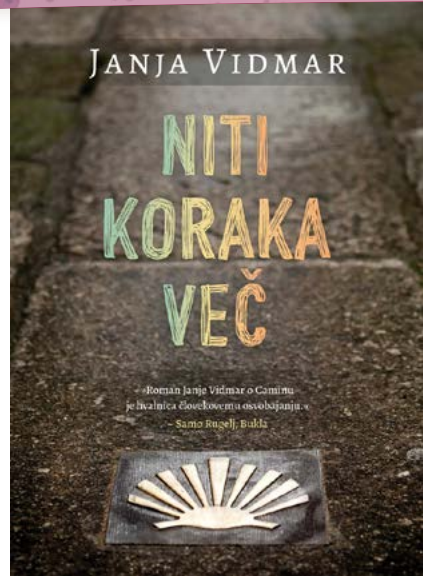
Janja Vidmar

Janja Vidmar je ena najbolj priznanih in branih slovenskih pisateljic, prejemnica številnih nagrad za mladinsko književnost, ki se v zadnjem obdobju vse bolj posveča pisanju literature za odrasle. Sicer rojena na Ptujju, se je že pred začetkom osnovne šole z družino preselila v Maribor, kjer je dokončala osnovno šolo in se vpisala na tamkajšnjo Prvo gimnazijo. Po nedokončanem študiju v Ljubljani je v Mariboru na Pedagoški fakulteti diplomirala iz mladinske književnosti ter pedagogike. Po izobrazbi je tako profesorica slovenskega jezika in pedagogike.

Janja Vidmar je znana predvsem kot avtorica mladinske realistične proze, ki se uvršča na področje socialno-psihološkega romana. Svoja dela objavlja tudi v revijah in časopisih, večinoma zgodbe in romane - podlistke.

Roman *Niti koraka več* je njeno najbolj zrelo in domišljeno delo doslej. Čeprav se na prvi pogled zdi (sploh pa po naslovnici), da bo knjiga govorila o znani Jakobovi poti El Camino de Santiago, je slednje predstavlja le okolje, v katerem se zgodba odvija.

Glavna junakinja romana je Alenka, samska ženska na robu petdesetih let, ki dela skupaj s svojo sestro v njuni turistični agenciji in ima seboj izredno težko življenjsko zgodbo. V mladosti navdušena športnica, polna življenja, je namreč v nesreči izgubila takratnega partnerja in od tistega dne poleg neizmerne bolečine s seboj nosi tudi krivdo in lastno obsodbo na osamo in trpljenje do konca življenja. Njena sestra in poslovna partnerica ima od nekdaj željo prehoditi francosko vejo Camina, a žal vmes poseže diagnoza neozdravljive bolezni, ki ji to prepreči. Zato sestro

prosi, da Camino prehodi namesto nje in se slednja sicer nerada pa vendar odpravi na pot. Ker je popolnoma nepripravljena, predvsem fizično in kar se tiče opreme, je v večini pot zanj ena sama muka in trpljenje. Se pa na njej sreča z mnogimi ljudmi in hkrati predeluje svojo življenjsko izgubo in odločitve.

Odlomek iz knjige:

Čez pet dni bom dopolnila pol stoletja. Zdi se veliko, ampak v primerjavi s paleozojskimi Pireneji se sploh še nisem rodila. Kar po svoje ustreza definiciji mojega življenja. Sprehodi so me dolgočasili in nihče me ne bi niti pomotoma uvrstil med priložnostne ali celo redne pohodnice. Več kot polovico življenja sem bila pretežno prikovana na pisarniški stol in domači kavč. V mojih očeh ni bil pekel nič drugega kot par pohodnih čevljev in pot, ki se vije v neskončnost. Stegna so mi po dobri uri vzpona od izmučenosti drgetala kot na pnevmatičnem vrtalniku. Od napete držbe me je začel boleti hrbet. Zategnjene vozle ramenskega obroča bi si morala pregnesti, še preden sem si optala to ogabno najlonsko zverino.

Roman je izšel pri založbi UMco leta 2021.

Ne glej navzgor (Don't look up, ZDA 2021)

Že dolgo časa ni bilo tako zabavnega filma, ki pa bi bil hkrati zabava s tako grenkim priokusom, ker je film odsev dandanašnje družbe. Proti zemlji drvi ogromen komet, ki bo izbrisal življenje na njej. A ljudje znanstvenikov, ki so to odkrili in na prihajajočo katastrofo opozarjajo (odlična Leonardo Di Caprio in Jeniffer Lawrence), ne jemljejo prav resno. Pomembnejša jim je sama zgodba, potencialno junaštvo ameriškega milijarderja (Mark Lyranca), ki želi ta komet izkoristiti za še večje bogastvo, kot ga že ima. Ob strani mu stoji tudi ameriška predsednica (Meryl Streep) ter njen zvesti svetovalec (Jonah Hill). Kako se na koncu konča »zagata«, od katere je odvisna prihodnost zemlje, si poglejte sami. Kot ste že prebrali, je igralska ekipa vrhunska ter tako tudi opravi s svojim delom. Film je odraz naše potrošniške mentalitete, ki ne verjame več ničemur drugemu kot tistemu, ki maha z vrečico denarja.

Prikrit a vseeno izviren humor dajeta vsej čudni zgodbi še dodatno piko na i. Filmski presežek je okronan tudi s štirimi nominacijami za oskarja. Nevsakdanji film, vsekakor vreden ogleda.

Matjaž Kosl

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

25. 3.–1. 4.: **Duhovne vaje s postenjem**, Vodita: br. Miha Sekolovnik in Polona Marc
- 22.–24. april: **Duhovne vaje ob Božji besedi**. Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele)
5. - 8. maj: **Duhovne vaje za člane Molitvene naveze za dobre družine in nove duhovne poklice**. Vodita: br. Primož Kovač in br. Placid Prša
8. maj: **Duhovna obnova za prvoobhajance in starše**. Vodijo: br. Stane Bešter, s. Petra Mohorko in Marjana Talian
- 12.–15. maj: **Delavnica Slikanje – pisanje ikon**. Vodi: Silva Božinova Deskoska
- 13.–15. maj: **Priprava na binkošti**. Vodita: br. Jakob Kunšič in s. Martina Štemberger
- 20.–22. maj: **Kapitelj OFS**
- 27.–29. maj: **Duhovni odmik za vse trpeče**. Vodita: p. Vili Lovše DJ in Karmen Kristan)
- 17.–19. junij: **Odmik za ženske**. Vodi: dr. Anica Koprivc Prepeluh
17. – 19. junij: **Vikend meditativnega plesa**. Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter
- 24.–30. junij: **Teden za družine Aninega sklada**. Vodijo: br. Primož Kovač in animatorji

Vipavski Križ

7. – 9. april: **Getsemani: Odmik za mlade fante in dekleta (17 – 32 let)**, ki želijo iti na pot, v molitev, premišljevanje... Vodita br. Luka in s. Anna FMM. Prijave in info: luka@kapucini.si

Assisi

16. – 22. julij: **Assisi – za mlade** od 18. – 33. leta. Stopanje po Frančiškovih in Klarinih stopinjah. Informacije: FB, Instagram, www.kapucini.si. Prijave: <https://forms.gle/MzUxZCBSeFq52DLA>.

LETO STEKLA

Generalna skupščina Združenih narodov je 2022 razglasila za mednarodno leto stekla in tukaj je nekaj zanimivo dejstev, ki jih morda še niste vedeli.

- Steklo je izdelano po preprostem receptu sestavin. Prve tri sestavine so v vseh steklih: pesek, soda in apnenec, četrta sestavina pa je dodajanje kemikalij, ki dajejo steklu njihovo barvo.
- Temperatura taljenja stekla je od 300 do 2500 °C, odvisno od komponent, vključenih v njegovo sestavo.
- Najstarejši primerki stekla so egipčanske steklene kroglice za nakit iz leta 12.000 pred Kristusom.
- Steklo se lahko v celoti reciklira.
- Steklo ima rekord v času razgradnje, ki znaša približno milijon let.
- Steklo lahko recikliramo neskončno in med tem ne izgubi na kakovosti.
- Eden od najbolj dragocenih predmetov umetnosti stekla na svetu je vaza Portland, ki je bila verjetno narejena v Rimu ob začetku krščanske dobe.
- Običajno steklo postane rjavo, ko je izpostavljeno jedrskemu sevanju.
- Steklo je odporno na večino kislin, topil in drugih agresivnih kemikalij, zato so primerna za izdelavo posod za shranjevanje živil ter večine kemikalij.
- Varnostno steklo je po naključju leta 1903 izumil Edoard Benedictus, francoski kemik, potem ko je spustil bučko nitroceluloze. Na njegovo presenečenje se steklo ni razblinilo na drobce, ampak je le rahlo počilo. Tako je Benedikt oživel prva vetrobranska stekla.
- Prvo neprebojno steklo je bilo postavljeno leta 1941 v okna ovalne pisarne ameriške Bele hiše.
- V Evropi je bila v srednjem veku razširjena duševna motnja, pri kateri je bolnik trdil, da je iz stekla in se lahko

kadar koli zlomi. Zaradi takšne motnje so bili iz nekega razloga predvsem plemiči, eden izmed njih je bil francoski kralj Karel VI. Kategorično je prepovedal, da bi se dotikal in nosil le mehka, debela oblačila, da se nehote ne bi »počil«.

Zakaj radovednež pleza preko steklene stene?

- Da bi videl, kaj je na drugi strani. 😊

Brat med domorodci

Upajmo, da ta cerkev »preživi«

Katero boste sedaj zaigrali?

Skupaj slavimo Gospoda

Tudi sestre plešejo...

Skušnjave za postni čas

Žival, naš ljubki sopotnik

Ne smemo pozabiti na bližnje

Tedaj se je zagrinjalo v templju pretrgalo na dvoje od vrha do tal.
Zemlja se je stresla in skale so se razpočile.
Grobovi so se odprli in veliko teles svetih, ki so umrli, je vstalo.

Mt 27,51-52